

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

8. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12 Sk)

26. ÚNORA 2006

Z obsahu:

Tvoje království

je království věčné

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

8. února 2006

- strana 2 -

Nemiloval jsem tě z žertu

Blahoslavená Anděla

z Foligna

- strana 4 -

Archo úmluvy,

oroduj za nás!

Zamyšlení

k Popelční středě

- strana 6 -

V Ježíšově škole (7)

Evangelium podle

svatého Marka

- strana 7 -

Osmero blahoslavenství (7)

- strana 8 -

Jsou sebevražedné útoky

v souladu s islámem?

- strana 10 -

Výzva pro víru křesťanů

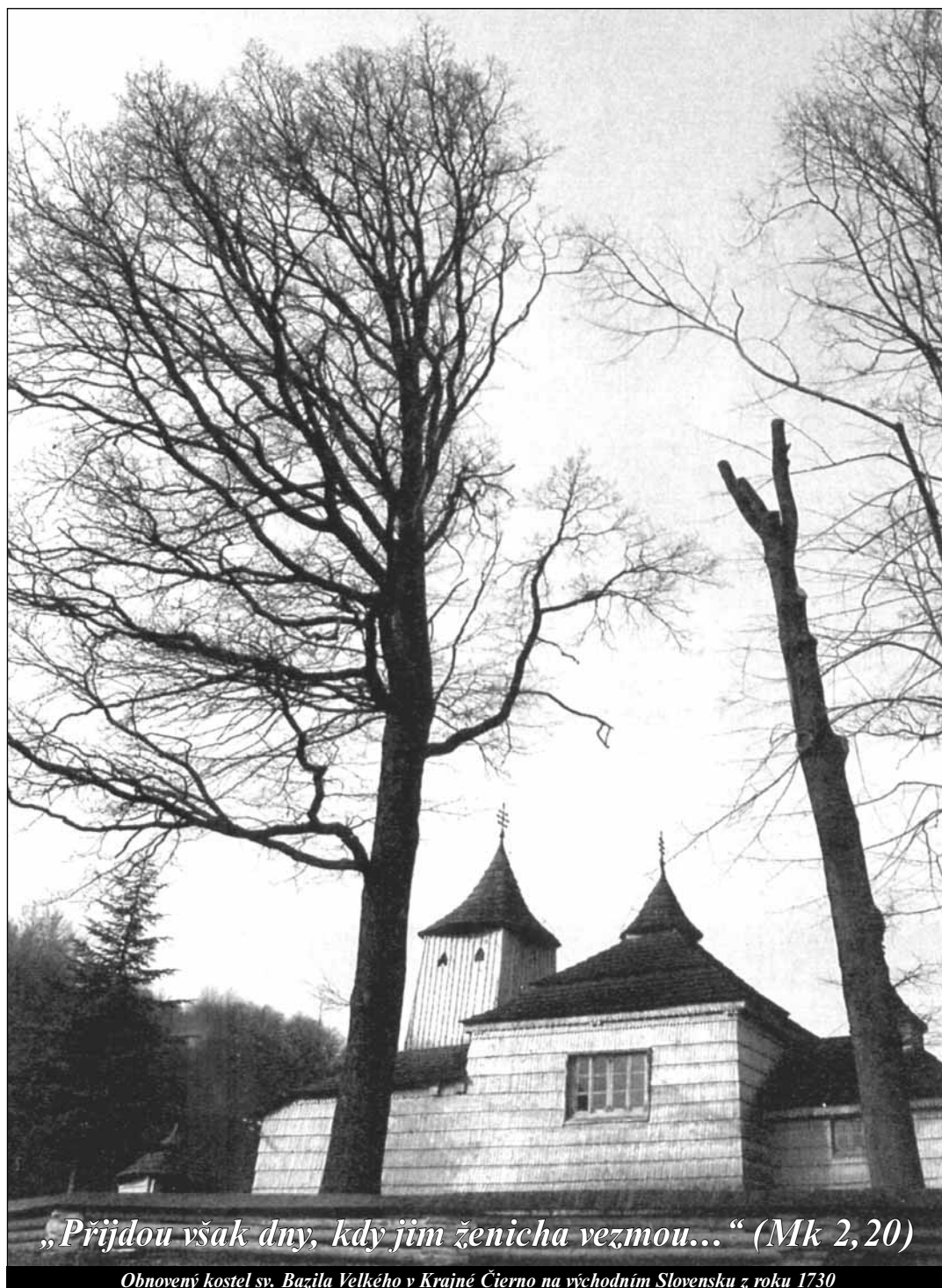
- strana 12 -

Výzvy fatimského

poselství (45)

Četba na pokračování

- strana 14 -

„Přijdou však dny, kdy jim ženicha vezmou...“ (Mk 2,20)

Obnovený kostel sv. Bazila Velkého v Krajné Čierno na východním Slovensku z roku 1730

EDITORIAL

Jako pozemští tvorové jsme podrobena dvojím zvláštním souřadnicím, totiž souřadnicím prostoru a času. To, z čeho nás přímo jímá závrať, je každý pokus dobrat se mezi prostorem a časem. Je to však k něčemu dobré. Jelikož všechno naše poznání začíná uvnitř stvořeného světa, poskytuje nám tento smysly poznávaný svět stavební kamínky, z nichž si pak skládáme mozaiku, která je odrazem i toho, co tento svět přesahuje. Z nesmírnosti prostoru a času poznáváme v první řadě svou vlastní malost. Čím je i ten nejdelší lidský život v rozmezí věků, po které trvá a ještě bude trvat tento svět. Jak nepatrný je člověk jen ve srovnání se Zemí, po které chodí, a tato Země je méně než zlomek prášku v nesmírné stavbě kosmu. Živé vědomí vlastní malosti je pak prvním stupínkem a předpokladem, abychom mohli nastoupit cestu k poznávání Bytosti, od které pochází všechno, co je ve světě i mimo tento svět, a nekonečně ho přesahuje. Tuto bytost nazýváme Bůh. V bezmeznosti prostoru a času pak můžeme vidět nejproměnlivější náznak absolutní bezmeznosti Nekonečného.

Na otázku, co Bůh dělá, nejčastěji odpovídáme výčtem činností, které se týkají jeho vztahu ke světu a k nám. Udrží je a řídí stvořený svět, dobré odměňuje a zlé trestá, přijímá a vyslyší naše modlitby, smilovává se a odpouští naše viny... Ale Bůh především žije sám v sobě. Co dělal Bůh, než stvořil tento svět a nic mimo něho neexistovalo? Kdybychom se na tuto jeho situaci dívali jen na základě své lidské zkušenosti, nedokázali bychom si ani představit, jak mohl být tak věčně sám. U Boha je však všechno zcela jiné než u jeho tvorů. Bůh jednak nežije v čase ani v prostoru jako my. Jeho věčnost není nekonečný sled hodin, dnů a roků. V jeho věčnosti se nic nestřídá. Ale navíc Bůh nepotřebuje kolem sebe ani žádný

Pokračování na str. 13

Tvoje království je království věčné

V šlápěch liturgie, která rozděluje žalm 144 na dvě části, se vracíme k tomuto obdivuhodnému zpěvu ke cti Hospodina, láskyplného a pozorného krále všeho stvoření. Nyní chceme rozji-

mat o druhé části. Jsou to verše 14–21, které znovu pojednávají o základním tématu z první části hymnu.

Otcovská starostlivost Vládců

Ta vyzvedávala božskou slitovnost, něžnost, věrnost a dobrotu, které se vztahují na celé lidstvo a zahrnují všechny tvory. Nyní zaměřuje Žalmista svou pozornost na lásku, kterou si Pán vyhrazuje zvláště k chudému a slabému. Božská královská důstojnost není tedy odtržená a povýšenecká, jak se může často stát při výkonu lidské moci. Bůh projevuje svou královskou důstojnost tím, že se sklání k nejslabším a bezbranným tvorům.

Je totiž především otcem, který *podpírá ty, kdo klesají*, a pozvedá ty, kdo padli do prachu ponížení (srov. v. 14). Živé bytosti jsou v důsledku toho přitahovány k Pánu jako vyhladovělí žebřáci a on nabízí jako starostlivý rodič pokrm, který nezbytně potřebují k životu (v. 15).

V tomto místě se rozvine na rtech prosebníka vyznání víry ve dvě božské vlastnosti par excellence: spravedlnost a svatost. *Spravedlivý je Hospodin na všech svých cestách a svatý ve všech svých činech* (v. 17). V hebrejšti-

ně máme dvě typická přídavná jména, která ilustrují spojenectví, které panuje mezi Bohem a jeho lidem: *saddig* a *hasid*. Ta vyjadřují spravedlnost, která chce zachránit a osvobodit od zla, a věrnost, která je znamením láskyplné velikosti Hospodinovy.

Vlastnosti spravedlivého

Žalmista se staví na stranu obdarováných, kteří jsou vymezení různými výrazy: jsou to termíny, které prakticky představují pravého věřícího. Ten *vzývá Hospodina v modlitbě důvěry, hledá ho v životě s upřímným srdcem* (v. 18)⁽¹⁾, *bojí se svého Boha*, respektuje jeho vůli a *poslouchá jeho slovo* (v. 19), ale především *miluje* v jistotě, že bude přijat pod plášť jeho ochrany a intimity (srov. v. 20).

Věčný zpěv chvály

Poslední slovo Žalmisty je proto stejné jako to, které hymnus otevřelo: je to výzva k chvále a dobrořečení Hospodinu a jeho jménu, tj. jeho živoucí a svaté osobě, která působí a zachraňuje ve světě a v dějinách. Vyzývá ovšem také k tomu, aby se k prosebné chvále věřícího připojilo všechno stvoření poznamenané darem života: *Vše, co žije, ať velebí jeho svaté jméno po všechny věky* (v. 21). Je to druh věčného zpěvu, který se má vznášet ze ze-

mě k nebi, a společná oslava všeobecné lásky k Bohu, prameni pokoje, radosti a spásy.

Z moudrosti Otců

Uzavřeme naši úvahu tím, že se vrátíme k onomu líbeznému verši, který říká: *Blízko je Hospodin všem, kdo ho vzývají, všem, kdo ho vzývají upřímně* (v. 18). Tato věta byla obzvláště drahá Barsanufiovi z Gazy, asketovi, který zemřel kolem poloviny VI. století a kterého často citují mniši, klérus i laici pro jeho moudrost a bystrost.

Tak na příklad jednomu učedníkovi, který mu vyjádřil přání „hledat příčinu různých pokušení, která ho přepadala“, Barsanufius odpověděl: „Bratře Jene, neboj se žádného pokušení, které povstává proti tobě, aby tě zkušelo, protože Pán tě jemu nevydá na pospas. Proto když přijdou tato pokušení, neunavuj se zjišťováním, o co se jedná, ale vzyvej jméno Ježíšovo: „Ježíši, pomoz mi!“ A On tě vyslyší, protože je *blízko všem, kdo ho vzývají*. Neztrácej odvahu, ale utíkej s horoucí touhou, abys dosáhl cíle v Kristu Ježíši, našem Pánu“ (Barsanufio e Giovanni di Gaza, Epistolario, 39: Collana di tesori Patristici, XCIII, Řím 1991, s. 109).

Bollettino Vaticano 8. 2. 2006
Mezititulky redakce Světla

⁽¹⁾ V italském překladu žalmu je v 18. verši text: „kdo ho hledají s upřímným srdcem“.

MONS. JAN GRAUBNER V BANGLADÉŠI

Předseda České biskupské konference arcibiskup Jan Graubner navštívil ve dnech 25. 1. – 7. 2. 2006 Bangladéš. Na programu jeho návštěvy byla oslava Dne Papežského misijního díla dětí a návštěva míst, kde prostřednictvím organizace Papežská misijní díla (PMD) pomáhají i čeští dárci.

Dojmy otce arcibiskupa z této návštěvy přineseme v příštím čísle Světla.

Ženichovo víno

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Nové víno do nových měchů.

Přečti si pozorně liturgická čtení. Připravila ti o dnešní neděli mimořádný dar. Dnes je tomu totiž tak, že nikoliv ty jdeš za svým Pánem, ale sám Pán ti vychází vstříc, protože zatoužil po tobě.

To, o čem chce dnes Pán s tebou rozmlouvat, převyšuje všechno tvé pomýšlení, proto se na jeho přijetí připrav obzvláště pozorně s vědomím, že jsi jen ubohá a nepatrná lidská duše! Ježíš ti chce zjevit své nejtajnější úmysly, které má s tebou. *Sám Král touží po tvé kráse, vždyť je tvým Pánem, před ním se skloň!*⁽¹⁾

Zalíbilo se mu získat si tvoji lásku. Aby tě o tom přesvědčil, odvede si tě na poušť, kde chce k tobě promlouvat. Tato poušť je posvátné a tiché ústraní, kde nemá být nikdo jiný a také nic jiného, jen tvůj Pán a ty. Odejdeš daleko od své každodennosti, kde se v tobě překřikují všechny možné hlasy, daleko od všech věcí, které tě zatěžují a spoutávají. Vyplatí se ti bohatě, abys odešla tam, kde se tvůj Milý chystá k tomu, aby ti vrátil tvou mladost a původní svěžest, aby dal znovu rozkvést tvé dětské prostotě, odevzdanosti a poslušnosti, budeš-li ovšem chtít. Máš dostatek odvahy a ochoty přijmout takové pozvání, nebo chceš zůstat hluchá k jeho královské nabídce a božskému slibu? Kdo jiný by tě mohl oslovit tak, jak to činí On: *Zasnoubím si tě spravedlností a právem, láskou a slitováním!*

O jakou spravedlnost a právo se jedná? Učinil zadosť spravedlnosti, když tě vykoupil z otroctví, do kterého jsi upadla svou vinou. Cenu za tebe zaplatil svou vlastní krví: *On vykupuje tvůj život ze záhuby.* A právě v tom se projevila ve svrchované míře jeho láska a slitování. *On odpouští všechny tvé viny, On léčí všechny tvé neduhy.*⁽²⁾ Chce zapomenout na všechny tvé zrady a nevěrnosti a vrátit ti znovu jako neporušenou tvou svobodu, abys byla schopná svobodného rozhodnutí. Ježíš se celý dává tomu, kdo je připraven být celý jeho. Budeš-li souhlasit a věnuješ mu svou lásku, *zasnoubí si tě ve věrnosti a pak poznáš svého Pána.*

K těmto vznešeným zasnubám si tě Pán chce odvést do ticha samoty, aby ses celým svým srdcem a celou svou myslí soustředila jen na svého Snoubence, a tak se přesvědčila, že jen ON a nikdo jiný může být tvou úplnou a dokonalou radostí, a pak mu také

řekla své rozhodné a nevratné ANO. To je smysl tvého rozhodujícího obrácení.

Připravil ti toto setkání a chce, aby ses z něho vrátila zcela proměněná. Přece se nechceš spokojit s tím, že přijmeš Milého jen jako novou záplatu na svůj starý šat. Jen se na sebe podívej, jak je obnošený a ucouraný, vetvý a potrhaný od sobectví a pozemských závislostí. Tvoje sebeláska sotva dokáže udržet ještě pohromadě to, co se už bídou rozpadá. Tvůj Pán se dnes chystá, že tě naplní *novým vínem.* Kolik by se ho vešlo do tvé pomačkané skořápky? Přijímá tě takovou, jaká jsi, ale jen proto, abys nyní sama poznala svou vlastní ubohost a rozhodla se ji konečně opustit. Taková, jaká jsi, to je výsledek snažení, při kterém sis zakládala na sobě a spoléhala jen sama na sebe. *My si nemůžeme něco přičítat, jako by to pocházelo jen od nás.* Pán ti dnes v tomto dnešním pouštním setkání nabízí *nový mech a nové víno: vyjdi konečně ze sebe a odevzdej se celá jemu. On tě učiní způsobitou, abys byla služebnicí nové úmluvy.*

Ježíš dobře ví, že je to ten nejtěžší krok tvého života. Když se k němu odhodláš, On sám tě povede na tvé další cestě a tvou jedinou starostí bude, abys byla zcela zajedno s jeho božskou vůlí. Spolehni se na něho a důvěřuj mu, že způsob, jakým tě povede, se týká jen tebe. Dokud tě to ponouká ohlížet se kolem sebe, zda i ostatní začali dělat stejné vnější skutky zbožnosti jako ty, není to znamení tvé horlivosti, ale pouze další projev tvé samolibosti. Ohlížíš-li se po druhých, zda to nemají lehčí než ty, kam se poděla tvoje důvěra a odevzdanost Pánu? Chceš se snad stát jeho soudcem a vyčítat mu, že tě ve své lásce a moudrosti poškozují? Taková sebeláska je *starý mech*, který se trhá a způsobuje ztrátu *nového vína.* Proto potřebuješ udělat **rozhodující krok** ze sebe k Ženichovi. Pamatuj: tvým posláním není vyniknout nad jiné, ale patřit zcela jemu.

Povede tě zcela jedinečnou cestou, ale stejně jedinečnou cestou vede i každého z tvých bližních. Přiznej mu, že jako svrchovaný Pán má právo, aby každého vedl po svém. Jednou uvidíš, jak velice ho oslaví tato dokonalá odlišnost a jedinečnost každého z lidí, i tvoje. To, co se bude dít s tebou, se týká jen tebe. Když ty budeš při síle, neznamená to, že nikdo nesmí být slabý. Když ty budeš chřadnout, bude kolem tebe mnoho těch, kteří se budou těšit nejlepšímu zdraví. Prožiješ chvíle, kdy se budeš nesmírně radovat z důvěrné společnosti svého Milého. Ale ta radost nebude ještě konečná. Přijdou také dlouhé dny, kdy *ti Ženich bude vzat*, kdy se náhle vytratí všech-

Liturgická čtení

1. čtení – Oz 2,16b.17b.21–22

Toto praví Hospodin: „(Přemluvíím svůj lid, nevěrnou nevěstu.) zavedu ji na poušť, budu mluvit k jejímu srdci. Bude poslušná jako ve dnech své mladosti, jako když vycházela z egyptské země. Zasnoubím se s tebou na věky, zasnoubím se s tebou ve spravedlnosti a právu, v milosrdenství a slitování. Zasnoubím se s tebou ve věrnosti, a tak poznáš Hospodina.“

2. čtení – 2 Kor 3,1b–6

Bratři! Potřebujeme snad – jako jistí lidé – doporučující listy na vás nebo od vás? Naším listem jste vy! Máme ho vepsaný do srdce, všichni lidé ho znají a mohou číst. Je to očividné, že jste Kristovým listem, který jsme my vyhotovili. Není však napsán inkoustem, ale Duchem živého Boha, ne na deskách kamených, ale na jiných deskách: v lidském srdci. Takovou důvěru máme k Bohu skrze Krista, ne že bychom sami sobě mohli něco přičítat, jako by to pocházelo od nás, ale když na něco stačíme, je to od Boha. On nám také dal schopnost sloužit nové smlouvě, která nespočívá v liteře, ale v duchu. Neboť litera zabíjí, ale duch oživuje.

Evangelium – Mk 2,18–22

Janovi učedníci a farizeové se (právě) postili. Lidé přišli k Ježíšovi s otázkou: „Janovi učedníci a učedníci farizeů se postí – proč se tvoji učedníci nepostí?“ Ježíš jim odpověděl: „Mohou se postit hosté na svatbě, dokud je ženich s nimi? Dokud mají ženicha mezi sebou, nemohou se postit. Přijdou však dny, kdy jim ženicha vezmou, a potom, v ten den, se budou postit. Nikdo nepřishívá záplatu z neseprané látky na staré šaty, jinak se ten nový přišitý kus ze staré látky vytrhne a díra se jen ještě zvětší. A nikdo nenalévá mladé víno do starých měchů, jinak víno měchy roztrhne a přijde nazmar víno i měchy. Mladé víno do nových měchů!“

na tvoje radost a světlo, jako by Pán zcela odešel. Právě v těchto dnech vnitřního půstu však ho budeš moci milovat tou nejčistší láskou, protože ho začneš milovat v ryzí víře a důvěře už nikoliv pro blaženost z jeho přítomnosti, ale jen pro něho samého. Co odpovíš svému Pánu?

Volej spolu se Žalmistou: *Veleb, má duše, Pána, vše, co je ve mně, veleb jeho svaté jméno a nezapomínej na žádná jeho dobrodíní.*⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Ž 45,12; ⁽²⁾ resp. žalm 103; ⁽³⁾ tamt.

Nemiloval jsem tě z žertu

Blahoslavená Anděla z Foligna

G. Cades (1750–1799): oltářní obraz blah. Anděly z Foligna, chrám sv. Františka

Žádný člověk se nespasí bez Božího světla, které působí, aby někdo začal, pokračoval a dosáhl vrcholu dokonalosti. Proto chceš-li začít tuto cestu a toužíš po tomto světle, pros o to.

Jestliže jsi již začal postupovat a chceš, abych v tobě rozmnožil světlo, pros.

Jestliže jsi naopak dospěl na vrchol dokonalosti a chceš být co nejvíce osvícen, abys mohl vytrvat, pros.

Jestliže chceš víru, pros. Jestliže chceš naději, pros.

Jestliže chceš lásku, pros. Jestliže chceš čistotu, pros.

Jestliže chceš pokoru, pros. Jestliže chceš mírnost, pros.

Jestliže chceš sílu, pros. Jestliže chceš jakoukoliv ctnost, pros.

Pros tak, že čteš knihu života, to znamená život Boha a člověka Ježíše Krista, který byl chudoba, bolest, pohrdání a pravá poslušnost. Až vstoupíš na cestu duchovního pokroku, budou tě obtěžovat mnohá soužení a pokušení démonů, světa a těla nejrůznějším způsobem a budou tě strašně trýznit. Nuže, chceš-li zvítězit, pros. Chce-li duše více prosit, je třeba, aby to udělala s duchovní a tělesnou čistotou a správně. Je třeba, abys změnila zlo v dobro a nedělala opak, jako mnoho zlovolných lidí.

Soucit s Marií a s Ježíšem.

I v Kristu byla bolest a soucit pro jeho nejsladší Matku. Jelikož Ježíš miloval nade všechno stvoření svou Matku, od které přijal své tělo, a protože ona měla hlubší a vyšší účast na bolestech svého Syna než jakýkoliv tvor, měl Kristus soucit s její největší bolestí, protože věděl, že jeho Matka ji zakouší. Matka tedy zakoušela nejvyšší bolest a Kristus ji v sobě nesl.

blah. Anděla z Foligna

Od určité doby není zvláštností setkat se v novinách a časopisech, které mají poněkud kulturní nádechy, se „zprávami“ o návratu posvátna, o znovuzrození náboženství, o náboženském probuzení..., o „návratu Boha“, jako by Bůh někdy ze světa odešel, znechucen lidským chováním. Je to neobvyklé, když celá desetiletí se kladl důraz spíše na zmizení Boha, na soumrak institucionálně určeného náboženství. Mluvílo se mnoho o konci posvátna (a tedy Boha) jakožto o existenciální potřebě moderního člověka, který přechází z moderny do postmoderny. Zdálo se, že hra je uzavřena: Bůh je vyšachován z dějin a z lidského myšlení, je mimo harmonogram těch, kteří rozhodují. Nebylo už pro něho místo v naší společnosti, kterou vede a ovládá technická a vědecká racionalita. A najednou stop. Nejen že se mluví o návratu posvátna, ale dokonce o znovuzrození zájmu o mystiku. Ano, přímo o mystiku. O co vlastně jde?

Dvoji mystika

Jsou dva druhy mystiky. Ta první, o které se mluví často v časopisech (i vysloveně nenáboženských) a kde má hlavní slovo New Age (za nímž následuje Next Age), o kterém se dnes mluví něco méně, ale to jen proto, že mnohé jeho koncepty si už kultura osvojila a dala se jimi ovládnout.

Nuže v těchto formách neomysticismu je pokládáno za poslední autoritu „Já“, ať už z pohledu náboženské praxe, nebo z pohledu strukturovaného Věřím, jak je tomu v křesťanství. Máme před sebou náboženství typu „udělej si sám“, religiozitu bez Boha, vytvořenou na míru osobního já a vlastních potřeb. Bylo by jen třeba pozměnit první příkázání: „Nebudeš mít jiného boha než své vlastní já.“ Je

to mystika bez vztahu k absolutně Jinému, k Bohu (jak je tomu v křesťanství), náboženství bez transcendentního Ty, s nímž bych byl ve styku, podle něhož by člověk programoval svůj život a k němuž by směřoval, aby se mu zcela odevzdal.

Zcela jiný je druhý, původní koncept mystiky, onen křesťanský. Katechismus katolické církve o něm píše: *Duchovní pokrok směřuje ke stále důvěrnějšímu spojení s Kristem. Toto spojení se nazývá „mystické“, protože se podílí na Kristově tajemství prostřednictvím svátostí „svatých tajemství“ a v Kristu na tajemství Nejsvětější Trojice. Bůh nás volá všechny k tomuto důvěrnému spojení s ním, i když jen některým jsou uděleny zvláštní milosti nebo mimořádná znamení tohoto mystického života, aby se tak stal zjevným nezasloužený dar, který dostali všichni.* (2014)

Jinak řečeno, všichni jsou povoláni k mystickému životu, ale jen málo je (bohužel?) vyvolených. Všichni věřící mohou mít zkušenost a přesvědčení o bezprostřední a přetvářející Boží přítomnosti (zvláště po určitých silných náboženských zážitcích), ale pak se všechno vytratí, pohlceno spěchem a přemírou každodenní aktivity. Ovšem duchovní nebo mystická jednota těch, které nazýváme mystiky (ať už jsou to muži nebo ženy), není přechodná, dílčí, ale každodenní, je navíc trvalá a snadno dosažitelná během dne.

Mystiky, i když jsou zcela ponořeny do normální každodennosti, vždy vede a oduševňuje vnitřní transcendentní světlo, které dává správné proporce všemu ostatnímu, co zůstává pozemské, dílčí, nahodilé a pomíjivé. V tomto procesu má iniciativu Bůh. On rozšiřuje duši, vede ji, dává jí stále orientaci, posiluje a podpírá. On sám je pro ni trvalým pokrmem a dokonalou radostí.

Mystik není výstřední

Je jasné, že tito lidé byli všichni jen ne osoby výstřední či bláznivé, frustrované, lidsky neuspokojené, zaměřené na sebe a soustředěné na své vlastní já. To jasně dokládají dějiny svatosti v Církvi. Mystikové vždy žili z Boha a pro Boha, žili s Bohem a čerpali z jeho lásky, kterou přirozeně projevovali bližním tisícovým způsobem a četnými aktivitami. Bůh byl pro ně neuhasitelný vnitřní oheň (jako u proroka Jeremiáše), který působil, že skrze něho „zapalovali“ všechny, kteří se k nim přiblížili.

Můžeme říct s filozofem H. Bergsonem: „Láska, která mystika stravuje, není obyčejná láska člověka vůči Bohu, ale je to Boží láska ke všem lidem. Skrze Boha, s Bohem miluje mystik celé lidstvo božskou láskou...“

Setkání s Bohem a s Kristem mystika neochuzuje ani ho nezbavuje síly, nýbrž ho obohacuje a dává mu druhou lidskou dimenzi. „Lidství mystikovo je jakoby umocněné pro setkání mystika se samotným Kristem. Tím, že prožívá Krista, utváří vnitřně svůj lidský profil. Výsledek je vždy ten, že osobní setkání s Bohem v Ježíši Kristu osobnost nikterak nepotlačuje, nýbrž posiluje.“ (Joseph Sudbrack)

Tento dlouhý úvod má posloužit k tomu, abychom lépe pochopili osobnost blahoslavené Anděly z Foligna, mystičky, která žila jako současnice básníků Danteho a Jacopone da Todi, slavného básníka a autora velkých liturgických textů. Žila v zelené Umbrii krátce po sv. Františku z Assisi. To vše slouží k tomu, abychom mohli pochopit a přijmout její duchovní poselství, které je platné i dnes.

Anděla spatřila světlo světa ve Folignu v roce 1248 v zámožné rodině. Ona sama žila v blahobytu a v časných potěšeních. Víme také s jistotou, že byla vdaná, měla děti a žila se svou matkou, která uspokojovala všechny její vrtochy, jak sama říká. V tu dobu došlo k velkému rozkvětu třetího řá-

G. Gandolfi (r. 1734): *Extáze blah. Anděly z Foligna, chrám sv. Františka*

Ježíš k Anděle:

Nemiloval jsem tě z žertu. Nezahrával jsem si s tebou. Nejednal jsem s tebou s odstupem.

Andělo, ať jíš nebo piješ, vždy se mi líbí, jestliže mě miluješ.

Byl jsem pro tebe ukřižován, měl jsem kvůli tobě hlad a žízeň, prolil jsem pro tebe svou krev, tak jsem tě miloval.

Jestliže mě kdokoliv chce pocítit ve své duši, já se od něho neodvrátím. Chce-li mě někdo vidět, s největším potěšením se mu ukážu. S největším potěšením mluvím s kýmkoliv, kdo se na mě obrátí se svým slovem.

Žádej si ode mě jakoukoliv milost pro sebe, pro své druhy, pro kohokoliv, a připrav se na to, že ji dostaneš, protože já jsem daleko více připraven dávat, než ty jsi připravena přijímat.

du sv. Františka a poselství chudáčka z Assisi dospělo i do Foligna. Byl zde také příklad velmi bohatého aristokrata Petra Crisiho, který opustil všechno bohatství a stal se kajícím, kterým pak všichni bohatí ve městě pohrdali a také rodina Anděly si z něho tropila žerty.

Moje místo je ve světě

Jak sama přiznává, začala v těch letech „poznávat, co je to hřích“. Chodila i ke zpovědi,

ale „stud jí bránil udělat upřímné a úplné vyznání, a tak ji hřích vnitřně trápil“. Uprostřed slz prosila sv. Františka, který se jí zjevil a ujistil ji, že dojde Božího milosrdenství. Pokoj se skutečně dostavil po úplném vyznání všech vin. Bylo to v roce 1285, když bylo Anděle 37 let. Byla tehdy zralou ženou, nikoliv nezkušenou dívkou.

Po příkladu sv. Františka začala život přísného pokání a zaměřila svou energii na chudobu

ve třech hlavních aspektech: **chudoba od věcí, chudoba od rozkoší, chudoba od sebe samé**. Začala od oděvu, pokrmu a úpravy vlasů. Musela se také vypořádat s nepřátelstvím, jaké její změna vyvolala v celé rodině, u manžela, dětí a samotné matky. Všichni se postavili proti ní. Ale Anděla pokračovala v životě chudoby, který nastoupila.

Setrvala v něm, i když jí v krátké době zemřela matka, pak manžel a děti. Zůstala sama a pokračovala v následování Krista v chudobě. Prodala všechny statky a trávila na kolenou mnoho hodin před Ukřižovaným. Denně se sytila četbou Písma svatého.

Po návratu z pouti k svatému Petru do Říma prodala i dům, který vlastnila. Vstoupila do třetího řádu sv. Františka a rozhodla se vykonat novou pouť do Assisi, aby se poradila se sv. Františkem. Během cesty se zastavila u své přítelkyně, abatyše v klášteře ve Vallegloria. Ta se jí zeptala, zda nechce zůstat s ní v klášteře. Ale Anděla myslela také na přátele, kteří ji doprovázeli, a odpověděla: „**Moje místo je ve světě.**“ Dodala, že chce zůstat ve svém městě a dělat pokání tam, kde dříve tolik hřešila.

Nepoznaná láska, proč mě opouštíš?

Píše se rok 1291, šest let po jejím obrácení. Je to pro Andělu a pro její duchovní cestu rozhodující rok. Byl to zážitek mystické zkušenosti v Assisi, který ji navždy poznamenal. Co se stalo?

Jak sama vypráví fráteru Arnaldovi, svému zpovědníkovi (ten později napsal o ní Paměti), během cesty do Assisi měla dlouhou rozmluvu s Duchem Svatým a pak s Kristem. V poleďně se vrátila do kostela sv. Františka a tam prožila hluboký zážitek Boží Trojice, její nesmírnosti a její lásky. Fráter napsal: „Já jsem se jí zeptal: »Co jsi viděla?« Ona odpověděla: »**Viděla jsem něco tak plného, majestát tak nesmírný, že to nedovedu**

vypovědět, ale zdálo se mi, že to bylo všechno dobro. A řekl mi mnoho slov plných sladkosti, když odcházel, a odcházel s nesmírnou něžností, tise a pozvolna. A nyní, po jeho odchodu jsem začala hlasitě ječet nebo výt, beze studu jsem ječela a vyla a říkala tato slova: **Lásko nepoznaná, proč? Proč mě opouštíš?** Víc jsem nebyla schopná říct, vykřikovala jsem stále stejná slova: Lásko nepoznaná, proč, proč?“

Spolu s blahoslavenou Pasqualinou z Foligna shromáždila kolem sebe malý kroužek „synů“, kteří v ní nacházeli duchovní matku a opravdovou učitelku při poznávání cesty kříže a také příklad a oporu, aby nastoupili cestu chudoby a modlitby. Anděla zemřela 4. ledna 1309 a její památka a nauka přetrvala věky. Mezi mnohými, kteří ji poznali a ocenili její poselství, jme-

Kostel v prostorách kláštera sv. Františka ve Folignu

nujeme sv. Terezii z Avily, velkou mystičku 16. století, a Alžbětu od Trojice, mystičku, která zemřela v roce 1906 a byla blahorečena 1984.

Jaké je to poselství? Sergio Andreoli, který se zabývá studiem Anděly z Foligna, shrnuje: Spiritualita Anděly vychází z **ústřední skutečnosti, že „Bůh je celý Láska, a proto miluje totálním způsobem.“** Abychom od-

pověděli na tuto lásku, nemáme dělat nic jiného, než následovat **Krista, který se stal a který stále je na tomto světě cestou, tou nejoprávněnější, přímou a krátkou.** Anděla ukázala, jak jasné pochopila, že hluboká jednota a spojení s Bohem není utopie, nýbrž zcela otevřená možnost, které brání jedině hřích: odtud potřeba stálého a přísného umrtvování, abychom dospěli k lásce, k Bohu, který je pro duši všim dobrem a veškerou radostí.

Anděla dále pochopila, že tato hluboká jednota se uskutečňuje zvláště v Eucharistii, která je projevem nejvyšší a tajemné lásky Krista k nám. Jinou trvalou hodnotou jejího života bylo rozjímání o Kristových tajemstvích, zvláště o jeho umučení a smrti (spolu s Marií v Nazaretě a u paty kříže). To je náboženská praktika, která je velice plodná pro to, abychom zůstá-

vali ve spojení s Bohem a darovali se Bohu a bližním.

Všichni víme, že není pravého duchovního života bez pokory a bez modlitby, ta může být ústní, vnitřní (když nemyslíme na nic jiného, než na Boha) a nadpřirozená v kontemplaci. **„V těchto třech školách člověk poznává sebe a Boha. A když skutečně poznává, miluje; a protože miluje, touží mít to, co miluje. A znamením pravé lásky je toto: nepřetváří něco ze sebe, ale sebe celého v Milovaného.“**

Jsou to postřehy, které jsou stále aktuální pro všechny: pro toho, kdo začíná na duchovní cestě, i pro toho, kdo už pokročil a chce pod vedením Duha Svatého pokračovat v dobrodružství poznávání Boží lásky ve svém životě tím, že následuje Krista, „krátkou cestu“.

*Z Maria Ausiliatrice 1/2006
přeložil -ls-*

Archo úmluvy, oroduj za nás!

Zamyšlení k Popeleční středě

Bylo to právě před rokem. Slučničko vystupovalo nad obzor stále výš, ale na zemi řádila těžká chřipka. I Svatý otec Jan Pavel II. byl hospitalizován a provedli mu tracheostomii, aby se plíce mohly čistit přímo otvorem v hrтанu a zlepšilo se dýchání. „Kdybych se také nakazil, asi by v mé nemoci už nebylo řešení,“ pomyslel jsem si. Ptám se: „Co si počnu?“ A odpovídám: „Uteču se k Ježíšovu nekonečnému Milosrdenství jako svatá Faustyna.“ Smrti jsem už byl blízko, když jsem se díky nemoci dvakrát dusil až k bezvědomí.

V životě jsem častěji žehnal Nejsvětější Svátosti ve zvláštní monstranci. Zlatý paprscitý kotouč spočíval na příkrovu starozákonní Archy úmluvy. Zlatá schrána nesla příkrov se dvěma cheruby, tzv. slitovnicí.

Monstrance nám ukazuje, kdo je ta pravá slitovnice: Obětovaný a Zmrtvýchvstalý Pán Ježíš. A kdo je ta pravá Archa

úmluvy, která nese Boží Milosrdenství v Ježíši Kristu? Čtenář nechť odpoví sám podle Lorentánských litaní.

Když jsem byl blízko bezvědomí, jako bych se setkal s milosrdným Ježíšem. Vůbec jsem se nebál, ale prosil jsem ho, abych směl ještě na zemi dokonat jeho dílo. Vždyť jsem sotva dospělý...

Kdo se snaží žít v Nejsvětější vůli Boží, opravdu se nemusí bát. Milosrdná láska je největším Božím přívlastkem. Svatý Ambrož píše: „A Bůh sedmého dne odpočinul, protože konečně stvořil někoho, komu bude moci odpuště hřích.“

Boží slitovnou lásku zdůrazňuje ve svém letošním poselství k Popeleční středě Svatý Otec Benedikt XVI. a doplňuje tak burcující hlas Církve: „Pamatuj člověče, že prach jsi a v prach se navrátíš!“ To je bolestná zkušenost lidstva a bolestnou cestou prevelikého utrpení kráčet sám Spasitel.

Zmíněná monstrance krásně znázorňuje spojení Krista Vykupitele a jeho přesvaté Matky v největším úkonu Oběti za spásu lidstva.

Je jisté řízení Boží Prozřetelnosti, že jsem v samém počátku onemocnění připravoval pro diecézní setkání věřících papežský dokument o spásném smyslu lidského utrpení *Salvifici doloris* Jana Pavla II., aniž jsem tušil, že se papežova slova tak hluboce dotknou právě mě.

Po pěti letech jsem se dusil až do úplného bezvědomí s následnou zástavou srdce na deset minut. Jak jsem se tentokrát setkal

s Ježíšem a co jsem viděl, to vám neřeknu, protože mi silnými sedativy onen 6. březen 2005 vymazali z paměti. Také mi zabudovali tracheostomii a navíc mě připoutali k dýchacímu přístroji.

Boží Milosrdenství se skutečně projevuje mnohotvárně i v dnešním světě. Dokladem toho mohou být plačící Madony ronící i krvavé slzy na více místech světa. Několik z nich pláče i v naší vlasti.

Vysvětlují si tyto slzy tím, že každé lidské utrpení je přímo spojeno s Kalvárií. Jedni trpí spoluvykupně s Kristem, druzí trpí svými hříchy a jiným soužením, které odmítají podrobit Krvi Kristově. Na Kalvárii je bolestná Panna Maria Spoluvykupitelka a pláče lítostí s jedněmi i smutkem nad druhými. Můžeme ji utěšovat svou láskou k Ukřižovanému, a to i v bližních.

Chci tedy o letošním postu více prosit Nejsvětější Pannu:

„Maria Matko a Nositelko Božího Milosrdenství, Maria Spoluvykupitelko, Maria Archo Úmluvy, oroduj za nás.“

P. Filip M. Ant. Stajner

V Ježíšově škole (7)

Evangelium podle svatého Marka

Půda zarostlá hlozím

Největší překážky pro přijetí Ježíšova slova nejsou ve vnějších okolnostech, nýbrž v srdci člověka. Pán se dívá na své učedníky: ví, že naslouchali jeho slovům pozorně a chtějí mít z nich užitek. A on říká to, co je pro všechny jasné. Ale stačí

si představit, jak my nasloucháme Božímu slovu. Je v našem srdci opravdu jen Boží slovo, anebo zatímco nasloucháme, cítíme, jak z našeho podvědomí také rozkvétají jiné skutečnosti, celý rej citů a afektů? Je docela možné, že tyto skutečnosti neodpovídají těm, které nám sděluje Ježíš, ale nám stačí ty naše. Semeno, které padlo mezi trní, představuje ty, kteří zatímco poslouchají, udusí je světské starosti, nezřízená láska k bohatství a všechna možná dychtivost *vlastnit, mít moc, známenat*, všechny tyto známky nezřízeného života. Svět nám nabízí tolik přitažlivých věcí, které v nás probouzejí různé tužby (v. 18–19). „Slovo“ je v ohrožení. Srdce je ponořeno do tolika jiných hodnot, že zde pro Slovo nezůstává místa. Všechny tyto skutečnosti je utlačují a způsobí, že vyschnou.

Každý učedník chápe Ježíšovo přání, abychom se otevřeli pravdě, žádá od nás odvahu, abychom nazvali pravým jménem všechno, co máme v srdci, a konfrontovali je s Božím Slovem, které nechce, abychom anulovali své emoce a city, ale orientovali je podle správných vztahů k Bohu, bližním a so-

bě. Ježíš se nás ptá jen na jednu věc: „Ze všech věcí, které se v tobě střetávají včetně Slova, **co si volíš jako hodnotu, jako volbu pro svůj život?**“ Učedníci, kteří jsou kolem Ježíše, chápou, že jen „naslouchání jeho slovu“ může mezi nimi udělat pořádek podle pravdy a dodat odvahu, aby tato pravda byla naplněna v životě. Nyní jsme na místě učedníků my. Ježíšovo pozvání pro nás znamená, že máme z jeho slova učinit základní volbu pro svůj život a usilovat o to, abychom byli vždy v souladu s hodnotami, které hlásáme. Chce, abychom byli **dobrou půdou**. A k tomu existuje jen jeden způsob: vytrvale a pozorně naslouchat jeho slovu.

„Dávejte pozor na to, co slyšíte“ (4,24)

Tato věta je směrodatná pro celou 4. kapitolu Markova evangelia. Jestliže ji přijmeme s nadšením, dovolí nám, abychom se otevřeli Ježíšovým hodnotám a osvojili si je pro svůj život. Ježíš jí říká těm, kteří přijali jeho slovo a kteří je nyní spolu s ním prohlubují. Pokládá za krajně důležité, aby nás přesvědčil, že vyslechnuté slovo musíme mít v největší úctě, protože jen tehdy, když mu dáme jeho plnou váhu a opravdu si je osvojíme, budeme svítilnou postavenou na svícnu (4,21) a s Ježíšem Světlem se budeme cítit jako světlo, které svítí druhým, budeme pociťovat chuť, abychom i uprostřed obtíží pozvedali svítilnu Slova na svícen našeho těla a našeho života. Je to úkol, a úkol vždy vyvolává otázku: Stojí to za

to? Bude to mít úspěch? Ano. Postačí následovat Ježíše, který žije jistotou naděje.

Ježíš, člověk naděje

Když Ježíš vypráví podoběnství o rozsévání, mluví také o ztrátách, ale je zde vždy semeno, které padlo do úrodné půdy a *přináší užitek třicetinasobný, šedesátinasobný a stonásobný*. Tato jeho vystupňovaná věta vyjadřuje jeho vlastní nadšení. Také jeho jednání vůči těm, kteří jsou *venku*, je plné naděje, a především vyjadřuje jeho naději, když vypravuje o semeni, které roste „samo od sebe“ (4,26–29), a o malém hořčičném semeni (4,30–32). V prvním případě říká, že jeho poslání spočívá nyní především v rozsévání, v hlásání Slova o Království. Ostatek přijde sám od sebe: je třeba jen vyčkat, ale je jisté, že bude následovat radost žní. Semeno může být velice maličké, ale až vzroste, rozloží své větve, které budou tak velké, že přiletí ptáci a budou odpočívat v jejich stínu. Stačí se cítit jako „semeno“, neboť, jak říká, semeno padá do země, aby přinášelo mnoho užítku. Ježíš žije z jistoty. Jsme my učedníci v plném souladu s ním? Žijeme stejnou jistotou? Věřme v nejvyšší hodnotu jeho slova. Mohlo by se zdát, že jeho učedníci mu opravdu věřili, protože *když byl s nimi*

sám, všechno jim vysvětloval. Ale byla jejich víra opravdová?

Přichází zúctování

Hned po Ježíšových podoběnstvích vyzývá Ježíš učedníky: *Přepřavme se na druhý břeh*. A tu se zvedl veliký vítr. Učedníci museli vynaložit velké úsilí, aby neutonuli, zatímco Ježíš klidně spal. *Probudili ho a řekli: „Mistře, je ti to jedno, že hyneme?“ Probudil se, pohrozil větru a poručil moři: „Mlč. Bud' zticha!“ Jim pak řekl: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“* (srov. 4,35–41)

Stojíme před otázkou, která nás udivuje. Celý den naslouchali pozorně jeho slovu. A přece ještě nemají víru. Ale důvod své nevíry sami vyjadřují: *Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?* Pociťují takovou radost, že jsou s ním a že se necítí opuštěni. Ale přece to není nepochopitelné, když ještě nejsou schopni pochopit, kdo to je. Jak se mohou plně spolehnout na někoho, koho ještě zcela neznají? Nejdříve je nutné, aby ho poznali. A my budeme sledovat jejich cestu, abychom i my vstoupili do úplné jistoty o tom, kdo je Ježíš.

Modleme se:

Pane Ježíši, kéž mi Tvoje slovo pomáhá, abych stál v pravdě ve svém srdci a způsob mého života byl v souladu se slovem, které hlásám. Dej mi však především hojnost darů Ducha Svatého, abych se neomezil na pouhé naslouchání Tvému slovu, ale abych také, když slyším Tebe, slyšel slovo Otce. Učedníci se ptali: „Kdo to je?“, ale pro mě snad je lepší, abych se dnes ptal: Pane Ježíši, kým pro mě jsi? Pane Ježíši, posiluj mě, abys byl pro mě tím, kdo dává smysl celému mému životu, a aby každé mé aktivitě dávalo smysl to, že hlásám Tebe a Tvé evangelium. Amen.

(Pokračování)

Z Maria Ausiliatrice
5/2003 přeložil -lš-

Osmero blahoslavenství (7)

ŠESTÉ BLAHOŠLAVENSTVÍ

*„Blahoslavení čistého srdce,
neboť oni budou vidět Boha.“*

Kdybychom měli hluboký vhled do věcí, poznali bychom vnitřní vztah, který existuje mezi čistotou a světlem, a snad bychom s úžasem pochopili, že světlo a čistota jsou dva aspekty stejné Boží skutečnosti.

Řekové vytvořili úžasné slovo, jímž vyjadřují ideu svatosti: *hagios* (= bez země). Je to náznorná a hluboká definice toho, co vyjadřuje toto slovo.

Být čistý a nevlastnit nic, co je pozemské, a pozemské je všechno, co není Bůh. Čím více jsme vzdáleni od nízkostí, které symbolizuje země, tím dokonalejší je naše čistota.

Bůh je proto nekonečná čistota a svatí ho oslavují jako Pána třikrát svatého a věčného, protože Bůh je podstatně a nekonečně vzdálený od všeho, co je pozemské, neboť stačí sám sobě ve své božské a nekonečné jednoduchosti. Bůh je nejčistší bytí, nejčistší myšlenka, nejčistší láska. Je to bytí tak čisté a tak jednoduché, že je Ten, který je, je Ten, který nemá v sobě nic vnějšího jemu samému, nemá a nemůže mít žádnou stopu země, protože je Ten, který je.

Jeho myšlení je tak čisté a tak prosté jako jeho bytí: prostupuje nekonečno, aniž by vyšel ze sebe, uzavřený, můžeme-li to tak říci, v plnosti své prostoty. Tím, že vnímá všechno, vnímá jen sám sebe, protože všechno, na co patří, je v božském: je to On.

A jeho láska, která zdokonaluje jeho život, zdokonaluje jeho jednoduchost. A jeho čistota uzavírá tak říkajíc jako obruč jeho život tak, že nic cizího nemůže vstoupit do jeho lůna, protože je ve své čistotě jako bod, a přitom je nesmírný v bohatství svých dokonalostí.

Bůh je tak vyvýšený nad všechno stvoření a jeho prostota

tak vzdoruje každé příměsi, že i když se dává bez míry a bez vřad svým tvorům, takže dosahuje s nimi jednoty, nad kterou žasnou pro její dokonalost, zůstává nicméně tak vyvýšený nad všechny tvory, s nimiž se spojuje, že je od nich nekonečně vzdálený, i když je s nimi obdivuhodně spojený.

Bůh je čistota, tajemství Trojice je tajemství čistoty, a tak je věčným zpěvem blaženosti, který slyšeli Izaiáš a svatý Jan, je zpěvem čistoty: Svatý, Svatý, Svatý.

A protože Bůh je světlo, je světlo. Svatý Tomáš Akvinský učí, že nehmotnost je kořen světla poznání. V přirozeném řádu hierarchie těch, kteří poznávají, je hierarchie těch, kteří se vzdalují od hmoty. Nadpřirozený řád pozvedá nad přirozenou hierarchii světla jinou hierarchii světla více zářícího: je to v základě nová stupnice čistoty, která se vyznačuje stupni vzdálenosti od toho, co je pozemské; na vrcho-

lu všech stupňů stojí nekonečné Světlo, protože tam je nekonečná nehmotnost, nekonečná čistota, která v těchto vznešených výšinách všechno spojuje se sebou v nesmírném bodě božské jednoduchosti.

Proto Písmo říká, že Bůh je světlo (srov. 1 Jan 1,5), a Církev ho opěvuje, aby oslavila Světlo ze Světla, a nazývá Ducha Svatého „Světlo oblažující“.

Aby se duše ponořily do světla, aby byly světlo, potřebují se očistit. Ospravedlnění, které znamená nepřítomnost hříchu, je již tajemstvím světla. „Byli jste kdysi temno, ale nyní jste světlo v Pánu“ (Ef 5,8). A duše, aby se přetvořily v Boží obraz, procházejí z jasnosti do jasnosti a mají růst od čistoty k čistotě a přetvořit se v stále více planoucí výhně.

Proto šesté blahoslavenství má za odměnu světlo, kterého si zaslouží svou čistotou. *Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.*

Každé blahoslavenství obsahuje určitý stupeň čistoty, jak jsme již pozorovali, a duše, která vystoupila na tento stupeň, je tak vzdálená od pozemských věcí, tak se očistila od všeho toho pozemského, co existovalo v srdci, a je tak pročištěna prací aktivního života, že je připravena otevřít se svatým výlevům světla. Nastal čas, ve kterém na nebi duše průzračné čistotou zazáří jasně slunce daru rozumu.

Tak nás učí svatý Tomáš Akvinský, když mluví o tomto blahoslavenství⁽¹⁾, když říká, že v něm se projevuje čistota srdce, která se netýká jen stimulů vášní, které vycházejí z daru rozumu a které jsou předpokladem pro dokonalý život, ale je také vzdálena od každého omylu, fantazií a duchovních zdání. Dionýsos učí v knize *O mystické teologii*, že od toho všeho se musí vzdálit ti, kteří směřují k božské kontemplaci.

Ještě dříve než andělský učitel vysvětloval sv. Augustin čistotu ve stejném smyslu jako čistotu srdce, která je vlastní tomuto blahoslavenství, a říká, že „šesté působení Ducha Svatého, kterým je rozum, přísluší čistým srdcím, tak jako čistému oku, kterým je vidět to, co tělesné oko nevidí.“⁽²⁾

Abychom pochopili toto rozumové očišťování, je nutné analyzovat odměnu slíbenou čistým, a tou není nic menšího než patření na Boha.

Tato odměna bude v dokonalé míře v nebi, protože pak budou blažení poznávat Boha tak, jak je, a budou nořit zrak, posílený světlem slávy, do Boží podstaty, aniž by někdy vyčerpali její nekonečný poklad; ale na zemi je nejvyšší patření na Boha vyhrazeno dokonalým, kteří lépe poznávají to, co Bůh není, než to, co Bůh je, a tím, že si uvědomují, jak překračuje veškeré nazírání a každé poznání, poznávají jasnějším a hlubším způsobem, že Bůh není ničím z toho, co existuje mimo něho.

Je nemožné, aby se duše pozvedla k nejvyššímu poznávání Boha dříve, než se zcela zbaví lidského způsobu poznávání, protože Bůh je založen na analogii s věcmi vnímanými smysly, nad které je třeba se povznést, abychom viděli, že Bůh překračuje všechno to, co rozum chápe.

Samotná víra bez pomoci darů moudrosti a rozumu se nemůže účastnit intelektuálního vidění, onoho vyššího božského způsobu, který umožňuje patřit na Boha jako na nesrovnatelného, který překračuje veškeré poznání a každého tvora.

Aby duše dospěla k takovému božskému vidění, musí se očistit od každého smyslového obrazu, od každého intelektuálního procesu, který má za základ srovnávání s věcmi vnímanými smysly.

Toto očišťování mělo počátek v předchozí etapě, protože v duši vzešlo světlo kontempace, tak jako vzhází den z jasného východu. Je možné dosáhnout hrdinství v aktivním životě, aniž by v duši zářilo kontemplativní světlo? Jasný den kontempace začíná v šestém blahoslavenství, po kterém následuje intenzivní a dokonale očistění ducha. Svým způsobem bude duše získávat krok za krokem nové poznání, intuici, která ve své prostotě zahrnuje obdivuhodné věci, přímočarý pohled, který proniká do pokladu božských věcí, a protože se stává stále čistším, noří se stále více do nedostupného světla, ve kterém přebývá Bůh, do temnot plných světla, ve kterém se Bůh dává nazírat.

Když duše začne takto vidět pod mocným vlivem daru rozumu, cítí se nesvá: její oči, zahlcené zářícím světlem, jako by neviděly nic než temnoty, tak jako slabé zorničky nočních ptáků se otevrou temnotám, když na nebi zazáří slunce. Ubohý rozum marně tápá v temnotě, pronásleduje důvěrně známý obraz, aby na něm utkvěl; marně jeho kroky vrávorají, aby našly cestičku vyšlapanou rozumová-

ním; v tajemné temnotě chybí obrazy a chodníčky zmizely. Zde je zapotřebí k pohybu éterických křídel a nehybných zorniček, aby utkvěly na světlo.

Vysvětlit tuto proměnu, která sahá až k samotným kořenům rozumu, je nemožné. Nemáme k dispozici žádnou analogii s jinými transformacemi, které známe ze své zkušenosti.

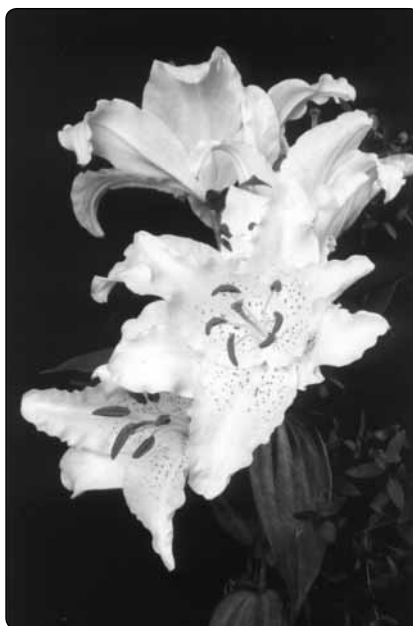
Při pronikání do nepoznaného zachvacuje duši hluboký úžas: náhle se jí zdá, že se za plného poledne ztratilo všechno světlo. Všechny božské věci, které se jí dříve zdály jasné a krásné na pohled, jsou náhle skryté v děsivém zatmění světla.

V těchto hlubokých temnotách duše nepoznává ani Boha, ani tvory, ani svou vlastní pravdu. A zdá se jí, že s temnotou proniká do odlehlých záhybů duše chlad smrti. Podle neúprosného zákona naší psychologie musí srdce sledovat všechny oscilace rozumu, a zatímco vyprahlost pouště paralyzuje její city, ještě včera tak vřelá a sladká, radikální nemohoucnost jí brání pohybovat se jako v minulosti v kvetoucím sadu dobra a lásky. Není zde v noci opuštěnosti ani paprsek světla, žádný důvěrně známý zvuk v nesmírnosti mlčení, její rty nejsou schopny zašeptat modlitbu, nedostavuje se radost ze vzrušení lásky, aby naplnila její touhu.

A kde se vlastně duše nachází? Že by ji sladký hlas, který jí volal, nyní zavrhl? Upadla snad jako oběť strašného klamu a provinění nesmírnou nevěrností z výšky do přesmutné propasti, ze které už nikdy nevyjde?

Nikoliv, věčná láska neklame, protože je věčnou pravdou. Ale každé očistění je bolestné, především toto, tak radikální a hluboké, které vytrhne z duše poslední stopy rodné země.

Ubohá larvo, čekej, až udeří hodina sladkých zvuků světla; dovol, aby se tvé vězení zavřelo

a aby v temném stínu konečně zmizela vzpomínka na to, čím jsi byla; vězení se zítra otevře, zítra, až budeš motýlem, až v éterické atmosféře vysokých oblastí se rozzáří na slunci nejryzejší zlato tvých křídel.

Duše krok za krokem cítí, jak se v posvátném mraku přibližuje Bůh, i kdyby nikdo netušil, že tomu tak je. Ve svých sladkých snech ho vídala plného kouzla a sladkosti, ale lidským způsobem, a v odvaze své lásky a v důvěře v jeho něžnost zapomněla, že Milý jejího srdce je nekonečný Majestát; ale nyní ho cítí jako velkého, nesmírného, nepochopitelného, tak velikého, že se duše cítí zničená, chtěla by zmizet, ponořit se do propasti, aby ji nerozdrtil majestát. Duše se vidí jako opovržená před touto nejvyšší Svatostí a rudá studem přemítá o odporných cárech své ubohosti. Mnohokrát viděla svou nicotnost, ale nikdy nepronikla tak důkladně do propasti jako nyní, když je konfrontována s nekonečnem, které nazírá. Mnohokrát se chvěla hrůzou při pomýšlení na své hříchy, ale nyní, tak blízko svatosti, v ní vyvolávají zahanbující vzpomínku a cítí, že umírá úzkostí. Jediná věc, kterou může podle jejího názoru udělat onen Bůh tak svatý a strašný, který se blíží, je potrestat ji a zavrhnout. Tak smýšlí

duše, která se chvěje před nekonečným Bohem, který se k ní přibližuje v temnotě.

Jak jinak by tomu asi mohlo být, kdyby Pán, který se přibližuje, byl oním Bohem, o kterém Písmo říká, že pod jeho pohledem se země třese a dýmají hory, kterých se dotkne?

Strašné je očišťování, ve kterém jako by sám Bůh vtrhával z duše to, co v ní zůstalo pozemského. Čím více jsou oči duše očistěny, tím hojněji se plní nebeským světlem. Velikost přestává být gigantickou, majestát se tak říkajíc rozplývá, jako se na počátku času rozložila nesmírná obloha. Ale velikost se objevuje jako dobrotá, majestát jako krása a nekonečno jako láska.

Kdo může vysvětlit to, co duše zakouší v hloubi svého nitra, když vidí, jak Milovaný povstává uprostřed stínů a stává se světlem, Milovaný tak velký, tak krásný, tak uchvacující, tak božský, že se jí zdá, jako by ho viděla poprvé: je tentýž, komu odevzdala své srdce, ale tehdy ho nepoznala, ani netušila krásu jeho tváře, slunce jeho pohledu, nebe jeho úsměvu, oceán jeho dobroty a propast jeho lásky. Takovou krásu není možno nazírat, a neumřít, tak velká láska, jako je ta, která působí božské zření, nemůže být pojata do křehké nádoby lidského srdce, a proto duše omdlévá mocnou invazí lásky.

Tato zjevení jsou prudká a prchavá, protože přirozená slabost duše by je nevydržela. Milovaný se vzdaluje a zanechává v duši požár lásky a touhy. Pak se vrací a naplňuje duši tak nebeskými sladkostmi, že se cítí bohatě odměněna za své trápení a své oběti.

(Pokračování)

⁽¹⁾ srov. S. Th. II-II, q. 8a. 7.

⁽²⁾ De Serm. Dom., 1, c4 PL 34, 1235.

Jsou sebevražedné útoky v souladu s islámem?

Ten, jenž zabije jednoho člověka - nikoliv pro pomstu na něm anebo za to, že šířil pohoršení na zemi - byl souzen, jako by zabil lidstvo veškeré. A aby ten, kdo oživil jednoho, byl posuzován, jako by oživil lidstvo veškeré (Sura 5,32).

Tento verš z páté sury, který má, pokud jde o Izrael, takřka stejné znění jako v mišně nebo v talmudu, je opakovaně citován v kontroverzi o údajné oprávněnosti posledních sebevražedných atentátů v islámu. Zakazuje islám sebevražedné útoky?

Muslimské odpovědi na tuto otázku se velice různí. Jedni muslimové zdůrazňují, že násilí je s islámem neslučitelné, a proto teror nemá s islámem nic společného (Nadeem Elyas, předseda Ústřední rady muslimů v Německu). Jiní zdůrazňují, že při útocích hyne mnoho „neviných“, kterým se v každém případě děje křivda, a proto tyto útoky jsou s islámem neslučitelné.

Jiní naopak soudí, že ve válce, jaká se vede mezi Izraelem a Palestinou, nelze zabránit, aby nebyli usmrcováni i nevinní, a proto to nelze odsuzovat. „Nacházíme se ve válce, jaké dosud nikdy nebylo. Když jsou při operacích v Palestině usmrcováni civilisté, není to žádný

zločin.“ (Abd as-SDabur Shahin, učitel na káhirském učilišti Dar al-Ulum).

Jiní muslimové tvrdí v souvislosti s atentáty 11. září 2001, že atentátníci nemohli být muslimové a je třeba je posuzovat jako teroristy, pro které nemá jejich náboženství žádný význam. Tento závěr představuje velice snadné řešení, které však odporuje mnoha ústním i písemným svědectvím atentátníků a extrémistů, kteří uvádějí islám jako motor a pohnutku své teroristické činnosti.

Je tedy islám náboženství, které vyzývá k boji, nebo je to pokojné náboženství, které bylo zneužito pro politické cíle?

Krátká odpověď na tuto otázku může znít: „Jak jedno, tak druhé.“

Především musíme v této diskusi upřesnit používané pojmy: Korán jednoznačně zakazuje usmrtit nevinného člověka, o tom není nejmenších pochyb. Vražda, usmrcení, teror a útok na nevinné, dokonce i tělesné zranění představují v islámském trestním právu těžký zločin, za který právo šaria stanoví odplatu před soudem. Šaria dovoluje usmrtit člověka jen jako trest za základní zločiny, jako je nevěra, výzva k rebelii, odpad od víry, jako odplatu, nebo ve válce.

Sebevražedný atentát však všichni muslimové neposuzují jako vraždu, resp. jako zabití. Zdůvodňuje se to příkladem Mohameda, z jehož života a jednání vyvozují muslimové i odlišné závěry: Mohamedův život se člení na ranou fázi jeho hlásání (kolem 610–622), ve které vyzýval své věřící k víře v Alláha, stvořitele a soudce, a hlásal především etické zásady. Po jeho přesídlení do Mediny v roce 622 byl Mohamed až do konce života také vojevůdce, hlava státu a zákonodárce.

V těchto letech až do své smrti v roce 632 si mohl získat mnohem větší zástup přívrženců než v předchozích letech v Mekce a vedl spolu s nimi četné války proti těm, kteří se postavili proti jeho učení a jeho nadvládě.

Korán odsuzuje tyto „nevěřící“ a jejich odpor proti islámu, který je na mnoha místech interpretován jako odpor proti Bohu a jeho vyslanému prorokovi. Korán označuje Mohamedovy protivníky za „přátele Satanovy“:

Ti, kdož uvěřili, bojují na stezce Boží, a ti, kdož neuvěřili, bojují na stezce Tághúta. Bojujte proti přátelům satanovým, vždyť slabé jsou proti vám úklady satanovy! (Sura 4,76)

Mohamed byl hlasatelem a příkladem jak etiky, tak vál-

ky a následování jeho příkladu patří k neodmyslitelným povinnostem všech věřících muslimů. Rozhodující je tedy otázka, jak věřící napodobují vzor Mohamedův.

Korán vyzývá věřícího muslima, aby vždy bojoval proti jeho nepřátelům a odpůrcům, z příslušných veršů Koránu vyplývá, že Mohamed musel své přívržence několikrát vyzývat k válce: *A je vám předepsán také boj, i když je vám nepřijemný. Je však možné, že je vám nepřijemné něco, co je pro vás dobré, a je možné, že milujete něco, co je pro vás špatné; jedině Bůh to zná, zatímco vy to neznáte (2,216).*

„Nevěřící“ a „pokrytci“ jsou cílem tohoto boje: *Proroku, bojuj usilovně proti nevěřícím a pokrytcům a buď přísný na ně! Útočístěm jejich bude peklo, a jak hnusný je to cíl konečný! (9,73)*

Když nyní extrémisté přenášejí tento boj první muslimské obce proti „nevěřícím“ na současné konfrontace, těžko jim můžeme předhazovat principiálně špatný výklad Koránu. Není nijak obtížné pojmát v tomto boji i nezúčastněné jako nepřátele islámu.

Nepřítel islámu, který se aktivně staví proti jeho šíření, jak je tomu v případě Izraele již pouhou jeho existencí, může být podle tohoto extremistického pojetí usmrcen, protože usmrcení protivníka se pokládá za obranu islámu. Je třeba vzít v úvahu také muslimský pojem mučedníka podle koránu a muslimské teologie. Ten, kdo padne v džihádu v nasazení pro boží věc, jde podle muslimského přesvědčení přímo do nebe.

Jednotlivé verše Koránu spojují spolu nasazení pro Boha a z toho plynoucí smrt: *A když se střetnete s nevěřícími, udeřte je do šíjí, a až jim způsobíte úplnou porážku, pevně je spoutejte! A potom je buď omilostněte, anebo je propusťte za výkupné, pokud válka neodloží své břímě. A tak bu-*

diž! Kdyby Bůh chtěl, pomohl by si sám proti nim, avšak nečiní tak proto, aby vás jedny druhými podobil zkoušce. A Bůh nedopustí, aby se ztratily skutky těch, kdož byli zabiti na cestě boží. On správnou cestou je povede a napraví jejich myšlení a uvede je do zahrady rajské, o níž jim dal již vědění. (47,4-6)

Mučedník je podle tohoto pojetí osoba, která položí aktivně život ve věci boží, zatímco podle Nového zákona a tradice prvotní církve je mučedníkem ten, komu je odňat život, protože byl postaven před volbu: buď to zapřes víru, nebo budeš muset podstoupit smrt.

Korán sice zakazuje sebevraždu (4,29). Když se zde mluví o zákazu sebevraždy, pak je osloven ten, kdo si chce vzít život ze zoufalství, z nouze, ze strachu před mučením a bolestí a popírá tím boží prozřetelnost. Atentát, který je proveden s velkou pravděpodobností vlastní smrti, není podle tohoto pojetí sebevraždou, nýbrž nasazením vlastního života pro věc boží jako poslední prostředek proti nespravedlivému útisku společnosti muslimů. Částečně je džihád chápán jako ochrana lidských práv, která byla muslimům v Palestině uloupena, jako omezení tyranie a bezpráví, které by se jinak příliš rozmohlo. Toto nasazení může podle muslimského přesvědčení nabytí mírových forem (např. nábořem pro islám, internetovými projevy, šířením Koránu a stipendii na muslimských vysokých školách).

Džihád však může nabytí i bojovné formy, zvláště jde-li o to, bránit islám proti „nepřátelům“. Těmto bojovníkům pro boží věc slibuje Korán odpuštění: *A vskutku, kdybyste byli zabiti na cestě Boží nebo zemřeli, je odpuštění Boží i milost Jeho lepší než to, co shromažďujete. (3,157)*

Korán slibuje tomu, kdo zemře na boží cestě, velkou odměnu: *nebe. „Nedopustím věru, aby se ztratil skutek jediný, který kdokoliv z vás učiní, ať je to muž*

MUČEDNÍK A SVĚDEK KRISTOVY LÁSKY

V lateránské bazilice v Římě se konalo poslední rozloučení s P. Andrea Santorem, který byl misionářem v Turecku v Trabzonu a byl zastřelen 5. února po nedělní mši svaté, když ponoren do modlitby konal v kostele Panny Marie před svatostánkem své díkůvzdání. Kardinál Ruini ho označil za mučedníka a svědka Kristovy lásky.

Byl to velice horlivý a známý kněz, který vykonával kněžskou službu v Římě více než třicet let. V jubilejním roce 2000 jako 55letý se rozhodl jako „dar víry diecéze Řím“ odejít do Turecka, aby zde sloužil malé obci věřících a svou obětavou láskou vydával svědectví Kristu. Byl si vědom, že v tamních podmínkách bude jeho misijní působení vystaveno značným omezením. Pán ho povolal k sobě v té nejvzácnější čtvrt hodině živého společenství s eucharistickým Kristem. P. Andrea zachovával dnes od roku 1972 zapomenutý staletý obyčej „Gratiarum actio post Missam“ – setrvat po mši svaté v děkonné modlitbě alespoň 15 minut, pokud v nás trvají svátostné způsoby přijaté Eucharistie.

či žena, vždyť jeden k druhému patříte. A těm, kdož se vystěhovali a byli z domovů svých vyhnáni a na cestě mé strádali a bojovali a byli přitom zabiti, těm věru vymažu špatné činy jejich a uvedu je do zahrad, pod nimiž řeky tekou.“ To bude odměnou od Boha - a Bůh zajisté má u sebe odměnu nejkrásnější. (3,195)

Sebevražedný atentátník v Palestině nebo v Indonésii se nepokládá za sebevraha, kterého na onom světě čeká trest, nýbrž za bojovníka a obránce islámu, který nasadil život, aby skoncoval s útkem muslimského společenství od západních agresorů.

Platí sice stále, že islám nedovoluje usmrtit nevinného a vy-

zývá k míru, ale podle tradičního pojetí se jedná o takový mír, kdy budou všichni lidé podřízeni právu šaria pod panstvím islámu.

A tak je vlastně pro muslimské učence obtížné odsoudit sebevražedné útoky. Odsuzují je částečně v některých prohlášeních adresovaných Západu a vychvalují v prohlášeních pro muslimskou společnost. Tak např. Velký šejch z Al Azhar a velký mufti Sayyid Mohamed Tantawi v nedávné minulosti adresovali Západu prohlášení, ve kterém popírají oprávněnost sebevražedných atentátů.

Po útoku na americkou ambasádu v Keni 1998 prohlásili: „Každá exploze, která způsobí smrt žen a dětí, je kriminální čin, který mohou provést pouze lidé podlí, zbabělí a zrádci.“

Ale v prohlášení určeném arabské veřejnosti prohlásil Tantawi atentáty v roce 1998 za oprávněné: „Je právem každého muslima, Araba a Palestince, vyhodit do povětří uprostřed Izraele sám sebe.“ a „Sebevražedné operace slouží sebeobraně a jsou jedním z druhů mučednictví, pokud jim jde v podstatě o to, usmrtit vojáky nepřítele a nikoliv ženy a děti.“

Islám může pokládat za mírnilovné náboženství ten, kdo zastává názor, že nábor k islámu z raných dob Mohameda je hlavní formou současného nasazení pro boží věc. Pro ty, kteří naopak aplikují příslušné verše Koránu o boji proti nevěřícím z pozdější fáze Mohamedova života na situaci v Palestině nebo na západní útk muslimských zemí, může se islám jevit jako náboženství se značným potenciálem násilí.

Výtah ze *Selbsmord, Märtyrertum, Jihad - Auffassungen aus Koran, Theologie und Gesellschaft in: Islam und christlicher Glaube* č. 1/2004
www.islaminstitut.de/Zeitschrift.20.0.html

Z VISION 2000 - 1/2006
přeložil-lš

Výzva pro víru křesťanů

Na otázku, co si myslí o islámu a muslimech, odpovídali katolíci před 300 lety: „Islám je falešné náboženství, muslimové jsou naši nepřátelé. Kdyby byli dobyli Vídeň, byla by to katastrofa pro celou Evropu.“

Jak zní „katolická“ odpověď dnes?

Dnes už není na tuto otázku jedna, ale mnoho odpovědí, které si zčásti protirečí. Islám je: jiné náboženství, kterého si vážíme; pařeníště terorismu; „abrahámské náboženství“, které je nám blízké; jeden z kořenů Evropy a nyní jeho návrat a obohacení...

Hlavní obtíží při řeči o islámu je otázka, o čem je vlastně řeč a co se klade především na váhu kritického hodnocení: Korán? Šaria – muslimský zákon? Mohamedův život? Dějiny islámu? Motivy dnešních teroristů? Praxe některých muslimských států? Máme se přitom dívat spíše na Saúdskou Arábii, nebo na

Minaret v Pěšaváru, Pákistán

Maroko – který stát je vlastně autenticky muslimský?

Nebo se můžeme ptát: Je měřítkem pro hodnocení islámu chování většiny muslimů, mezi kterými jsou teroristé skutečně v menšině? Můžeme při tomto hodnocení poukázat na strašné věci, které se udály a které se ještě dějí jménem islámu? Nebo stačí si přečíst koncilní texty, abychom se dověděli, co je to islám? A je jím skutečně, nebo jen zčásti či jen zdánlivě? Jsou „pravými muslimy“ sunnité, nebo šiité?

Jiná možnost by byla říct: Islám jako takový neexistuje, nás dnes zajímá jen „reálně existující islám“, tzn.: Je důležité, kteří muslimové mají dnes slovo, jak jednájí, jak smýšlejí, jaké cíle sledují, jaké prostředky používají a s čím jako křesťané musíme v nejbližších desetiletích počítat. Otázky nad otázky.

Ale je tu ještě jeden přístup: Ve světle víry musíme vidět, že muslimové jsou lidé. Přicházejí na svět s dědičným hříchem, potřebují vykoupení. Bůh jim jakožto lidem vepsal do srdce svůj zákon, Kristus je volá do společenství s Bohem.

Není člověka a není také muslima, který by se ve svatyni svého svědomí nesetkával stále s Bohem a kde by na jeho srdce stále neklepala Boží milost. To všechno se týká každého člověka, tedy i každého muslima. Není proto divu, že v islámu něco odpovídá pravdě, což nás musí naplnit radostí, jak je to i blízké koncilu.

Bůh chce, abych miloval muslimy jako své bratry, „jako sám sebe“. Mimoto mě zavazuje poskytnout jim svobodu, aby žili podle svých náboženských představ, i podle těch, které jsou nesprávné.

Kostelní věž v Allgäu

A to není všechno. Bůh mi ukládá, abych jim hlásal evangelium. Jak to udělat, když zkušnost ukazuje, že se brání již tomu, slyšet něco o křesťanském poselství?

Pravděpodobně je správná odpověď tato: Když nechtějí ani slyšet slovo o víře, budou snad rozumět slovu trpělivé, neúnavné, bezmezní křesťanské lásky matky Terezy.

Přirozeně, nesmíme ustát v hledání cest jak hlásat slovo Boží také muslimům. Ale dokud tyto cesty nenacházíme, anebo se zdají po výtce nepoužitelné, můžeme svěřit zástupy muslimů Božímu milosrdenství. Je-

ho milost si nakonec najde cesty, aby mnohé z nich zachránila, cesty a prostředky, které nejsou v naší moci.

I muslimové jsou milované děti Boží, nikoliv naše, On je jejich Vykupitel a jejich Pastýř, my jsme jen neužiteční služebníci. Pro obrácení muslimů ke Kristu platí asi něco podobného, co církev očekává v případě židů: v hodině, která je známá jedině jemu, pochopí i muslim, že pravým prorokem není Mohamed, ale Kristus, který je více než prorok, neboť je Boží Syn, který se pro nás vtělil a stal člověkem.

To ale není zdaleka všechno, co si o muslimech myslíme ve světle naší víry. K tomu patří také:

● **Pravdivost:** Láska nejsou růžové brýle, láska neospravedlňuje ani neskutečná přání ani modré oči. Pravá láska je pravda a požaduje pravdu. Pravdou zůstane, že v koránu je mnoho „spících“ textů: neškodných, pokud je nikdo neprobudí, tzn. když se podle nich začne jednat, jsou nebezpečné. O těchto textech je třeba mluvit, stejně jako o některých Mohamedových činech, protože Mohamed platí pro muslimy za absolutní vzor, a dále o některých předpisech šaria.

● **Realismus:** Křesťané si nesmí dělat iluze. Budou muslimové trvale trpět křesťanské nebo laicistické Evropě to, co se v ní děje? Dějinná zkušenost mluví o neúprosném zákonu: Ti, kteří mají moc, také svou moc prosadí.

Protože moc je v Evropě rozdělena demokraticky, mohou muslimové pokojně vyčkat, až

DOŽIVOTNÍ VĚZENÍ PRO SATANISTY

Soud v italském městě Busto Arsizio odsoudil příslušníky skupiny „Satanovy selmy“ za rituální vraždu, které se dopustili na mladé dvojici. Zasadili jim 60 bodných ran nožem a 80 úderů kladivem a ještě živé je pohřbili. Oběťmi byli 16letý Lucio a 19letá Klára, kteří se chtěli účastnit černé mše v lese. 29letý vůdce skupiny byl odsouzen dvakrát na doživotí, další rozsudky zněly na 24 a 26 let vězení. Dva příslušníci této skupiny byli odsouzeni již v minulém roce. Skupina byla odpovědná ještě za další rituální vraždy.

budou mít většinu nebo až jich bude takový počet, aby sáhli k mocenským prostředkům, jaké jim demokratická spravedlnost musí přiznat. A pak udělají to nejpřirozenější na světě: použijí svoji moc, aby prosadili své představy.

To není nic, co by muslimy diskriminovalo nebo jim vyhlašovalo nepřátelství. To není kritika muslimů, ale Evropanů. Jestliže totiž budou dále sami sebe vylazovat a vlastními daněmi platit hubení budoucích generací, je jejich osud zpečetěn a Evropa se jednou nutně stane muslimským kontinentem, její chrámy se změní v mešity stejně, jako se stala muslimskou severní Afrika a jak si muslimové přisvojili chrám Svaté Sofie v Cařihradu.

● **Katolická identita:** Věřící si musí konečně uvědomit, kým jsou, totiž lidmi, kteří věří všemu, co učí římskokatolická církev; lidmi, kteří svůj život zasazují do Božích dějin. Bez skutečného obrácení, bez toho, abychom nejdříve vytáhli trám ze svého oka, než chceme druhým vytáhnout tríska, se s našim obrácením nic neděje. Dostatečně silní a schopní k setkání s muslimy jsou jen křesťané, kteří jsou opravdu hluboce věřící a nikoliv laicizovaní.

● **Láska k životu:** Křesťané se musí rozhodnout „pro život“; zatím co laicisté se sami likvidují, musí mít katolíci „přesně tolik“ dětí jako muslimové. Jen pak budou schopní vést bratrský dialog, který nám koncil tak naléhavě klade na srdce, z očí do očí, jinak se dialog na úrovni čísel porodnosti změní v diktát.

● **Eucharistie a modlitba:** Především znovu a znovu potřebujeme co nejdůstojnější slavení mše svaté, která otevírá nebe pro nejdůležitější setkání Boha s člověkem. Potřebujeme i další svátosti a velký útok modliteb.

Ani víru ani lásku k dětem však není možno poručit. Zachránit nás může jen milost Boží.

Z VISION 2000 1/2006
přeložil -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

né věci ani cizí společnost, protože je sám plnost všeho bytí, a právě proto ani není sám. Plnost jeho bytí se projevuje v tom, že žije sám v sobě tím nejvyšším a nejdokonalejším životem společenství tří božských osob. To, co dělá ve své „samotě“, můžeme vyjádřit nejvýstižněji jedním slovem: **miluje**. Ale jeho božská láska k sobě samému, ke své nekonečné Dokonalosti a absolutnímu Dobru, je úplným opakem naší sebelásky. Otcova nekonečně štědrá a přející láska od věčnosti plodí svého Syna a jejich nekonečná vzájemná láska není jen nějaký vztah, nýbrž konkretizuje se dokonale ve třetí božské osobě v Duchu Svatém. Láska v Bohu spočívá v nejtědřejším sebesdílení a sebedarování a je proto současně nejvyšší, nejdokonalejší, nekonečnou a svrchovanou blažeností.

Protože Bůh nežije v souřadnicích prostoru a času, neprobíhají před ním dějiny kosmu a světa jako sled událostí, ale vidí je od věčnosti celé od začátku až do konce jako jeden jediný okamžik. Ještě „dřívě“, než „stvořil nebe a zemi“, věděl naprosto přesně, jak to dopadne, až na tuto zem postaví člověka jako „svůj obraz“.

Hledáme-li nějaký rozumný a nám dostupný důvod, proč si Bůh sám tak „zkomplikoval život“, že přesto všechno dal vznik světu a v něm člověku, nenajdeme pro to jiné vysvětlení než to, že Bůh také tehdy, když tvoří svět andělů i svět člověka, nedělá nic jiného než to, co „dělal dosud“, totiž **miluje**. To vůbec nepochopil ten nejpřednější mezi anděly a jeho druhové, a dříve, než si mohl plně uvědomit dosah této skutečnosti člověk, dovolil nešťastně zlému andělu, aby se vloudil a postavil mezi něho a milujícího Boha.

Jak Bůh miluje anděly, nevíme. Víme už však velice dobře,

jak miluje člověka, i když zhrěšil. Když nastala plnost času, Bůh vystoupil ze svých nekonečných dimenzí, vměstnal sám sebe do našich omezujících souřadnic a stal se nám zcela podobný ve všem kromě hříchu. Přišel nám osobně vysvětlit a ukázat, co znamená jeho láska k člověku. Nepřišel Zákon zrušit, ale naplnit, tzn. vrátit mu jeho původní podobu. To je jeho *nové víno*, které přišel nalít do našich měchů. Přišel nás zapojit do toho způsobu života, jakým On sám žije s Otcem a Duchem od věčnosti

ti, tj. božsky a nekonečně miluje. Přišel nám dokázat lidsky přesvědčujícím a hmatatelným způsobem, že milovat znamená dávat milovanému beze zbytku sám sebe. Učinil tak výmluvně na kříži, kde dal za nás všechno: své lidství i své božství. Neméně výmluvným způsobem to dělá v Eucharistii, když se nám stejně beze zbytku vydává za pokrm. Ve svém Synu Ježíši Kristu nám Bůh ukazuje to, co znamená jeho přikázání lásky: On jako první nás miluje jako sám sebe. Protože jeho láska je nekonečná, nemusí se o ni nikdo dělit. Každého miluje tak, jako by byl tím jediným na světě. S projevy této jeho zcela osobní a důvěrné lásky k jednotlivému člověku se setkáváme již v Janově evangeliu a dosvědčuje nám ji osobní zkušenost nesčetných mystiků od počátku až do dnešních dnů. Náboženství křtu, Kalvárie a Eucharistie je jediné náboženství, které je hodné nazývat se v pravém slova smyslu nábo-

ženství, latinsky *religio* – neboli svazek s Bohem (religare = přivázat, zapojit).

Ďábel, který se sám vyloučil ze svazku s Boží láskou právě proto, že záviděl a nepřál člověku tyto dokonalé zásnuby s Bohem, dělá od svého zavržení všechno, aby člověku znemožnil spojení s Bohem. Je mu dobré jakékoliv „náboženství“, jen když v něm nefiguje Bůh, který se dal ukřižovat a který se dává lidem za pokrm. I když neupíráme vyznavačům jiných kultů osobní snahu hledat Boha, nemůžeme přehlížet ani skutečnost, že nepřítel Boha a člověka toto lidské hledání ztěžuje a svádí na scestí tím, že staví na odív falešného bohy a stará se všemožně o jejich co největší popularizaci. Jedním z jeho nejzdařilejších zásahů v tomto směru je islám, který se tváří jako odvar Starého a Nového zákona, ze kterého však bylo pečlivě odstraněno to nejpodstatnější: Ježíš Kristus jakožto Bůh, který je Láska. Tak dosahuje toho, že náboženství může být nejen cesta k Bohu, ale i cesta od Boha jediného a pravého k bohům nepravým. Odraz pravdy, který může být v jiných náboženstvích, může vyniknout teprve tehdy, když se zřetelně odliší od evidentní nepravdy. Už vůbec se nemůžeme smířit s tím, aby odraz pravdy se stal argumentem pro nepravdu. Jestliže dnes v multikulturní Evropě horlivost a důslednost jinověrců kontrastuje s lhostejností a vlačností křesťanů, není to oslava jiné víry, ale smutná a těžká obžaloba všech, jejichž měch tak popraskal, že se nové víno vylilo: zapomněli, že byli vtěleni v Krista, a přiklonili se tak k falešným bohům. Jak zcela jinak by vypadala situace, kdyby přistěhovalci přicházeli do příkladného křesťanského prostředí! Nehrozí nám osud uschlé ratalosti na vinném kmeni?

-red-

Výzvy fatimského poselství (45)

18.

VÝZVA K POSVĚCOVÁNÍ RODIN

Šestnáctá výzva poselství

Bůh chtěl ukončit své poselství ve Fatimě v měsíci říjnu roku 1917 třemi zjeveními, které také považují za výzvy předložené našemu uvažování, abychom na ně pamatovali během svého pozemského putování. Zatímco užasný lid sledoval sluneční kotouč zářící světlem Boží přítomnosti, ubohé děti viděly vedle slunce tři různá a pro nás velmi významná zjevení.

Nevím, zda teologové a církevní myslitelé již dali těmto zjevením nějaký význam či zvláštní výklad; jsem si jistá, že by to dokázali učinit slovy přesnějšími a poskytnutými posvátnou naukou. Já se o to pokusím prostým způsobem, abych odpověděla na to, na co jsem byla do-

tázána, a nakolik je toho schopna má pokorná nevědomost a ubohost. Tak s jednoduchostí povím, co si myslím, že nám chtěl Bůh ukázat těmito třemi zjeveními.

První zjevení bylo zjevení Svaté Rodiny – Naší Paní a dítěte Ježíše v náručí svatého Josefa, kteří žehnali lidu.

V této době, v níž se rodina tak často zdá být špatně chápána v té formě, v jaké ji ustanovil Bůh, a vidíme, jak na ni útočí nauky, jež jsou bludné a v rozporu s cíli, pro které ji božský Stvořitel určil, nechtěl snad Bůh upoutat takto naši pozornost na cíl, pro který ustanovil ve světě rodinu?

Bůh svěřil rodině posvátné poslání spolupracovat s ním na díle stvoření. Toto rozhodnutí zapojit do svého stvořitelského díla svá ubohá stvoření je velkým projevem Boží otcovské dobroty: je to, jako by jim chtěl dát účast na své stvořitelské moci

a chtěl si posloužit svými dětmi pro rozmnožení nových životů, které vzkvétají na zemi a mají cíl v nebi.

Božský Stvořitel chtěl takto svěřit rodině posvátné poslání, které ze dvou bytostí činí jednu, a to v takové jednotě, jež mezi nimi nepřipouští žádné rozdělení. A z této jednoty chce Bůh dát vzkličít novým bytostem tak, jak z rostlin dává vzkličít květům a plodům.

Bůh ustanovil manželství jako nerozlučitelné pouto. Poté, co je přijata svátost manželství, je jednota mezi oběma definitivní a nepřipouští rozdělení; je nerozlučitelná, dokud oba žijí. Tak to učinil a určil Bůh.

V knize Genesis čteme: *Bůh stvořil člověka jako svůj obraz, jak obraz Boží ho stvořil, stvořil je jako muže a ženu (Gn 1,27); ano, jsou dva, ale tvoří jedno: Proto muž opustí otce i matku a přidrží se své ženy a budou jeden člověk (Gn 2,24).* Toto je Boží zákon, který Ježíš Kristus potvrdil a znovu předložil vzhledem k lidským snahám své doby, které šly opačným směrem: *Nečetli jste v Písmu, že Stvořitel na začátku učinil lidi jako muže a ženu a prohlásil: „Proto opustí muž otce i matku a připojí se ke své ženě a ti dva budou jeden člověk?“ Už tedy nejsou dva, ale jeden. Co tedy Bůh spojil, člověk nerozlučuj (Mt 19,4-6).*

Toto je zákon manželství: dva, když se s Božím požehnáním

spojí, tvoří mezi sebou jedno a tato jednota nepřipouští rozdělení – *Co tedy Bůh spojil, člověk nerozlučuj.* Tvoří jedno díky poutu lásky, která je vede k vzájemnému darování a v tomtéž ideálu mají spolupracovat spolu s Bohem na díle stvoření; která je vede k obětování, jež darování vždy vyžaduje; která je vede k pochopení, ospravedlnění a odpuštění. Tak se rodinný krb upevňuje, posvěcuje a oslavuje Boha.

Rodinný krb má být jako zahrada, kde se rozvíjejí nová pouta růží, která přinášejí světu svěžest nevinnosti, čistý a důvěryplný pohled na život a úsměv veselé a jasné mladosti. Jen tak má Bůh zalíbení ve svém stvořitelském díle, žehná mu a spočívá na něm svým otcovským pohledem. Postupovat jiným způsobem znamená odvrátit Boží dílo od jeho cíle, narušit Boží plány, nesplnit poslání, které jim Bůh svěřil, a neuspět v něm.

Proto nás Bůh ve fatimském poselství volá k tomu, abychom obrátili svůj pohled na Svatou nazaretskou Rodinu, kde se on sám chtěl narodit, růst a posvěcovat se, aby nám ukázal vzor k následování pro naše kroky na cestě poutníků, kteří putují na zemi do nebe.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Liturgická čtení – oprava z č. 7/2006

Neděle 19. 2. – 7. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 43,18-19.21-22.24b-25
Ž 41(40),2-3.4-5.13-14
Odp.: 5b (*Uzdrav mě, Pane, zhržel jsem proti tobě.*)
2. čt.: 2 Kor 1,18-22
Ev.: Mk 2,1-12
Slovo na den: *Co je snadnější?*

Pondělí 20. 2. – ferie

1. čt.: Jak 3,13-18
Ž 19(18),8.9.10.15
Odp.: 9a (*Hospodinovy předpisy jsou správné, působí radost srdci.*)
Ev.: Mk 9,14-29
Slovo na den: *Takový ďábel nemůže být vyhnán ničím jiným než modlitbou a postem.*

Úterý 21. 2. – nez. pam. sv. Petra Damianiho

1. čt.: Jak 4,1-10
Ž 55(54),7-8.9-10a.10b-11a.23
Odp.: 23a (*Svou starost hod na Hospodina, a on tě zachová.*)
Ev.: Mk 9,30-37
Slovo na den: *Vzal dítě.*

Středa 22. 2. – svátek Stolce sv. Petra

1. čt.: 1 Petr 5,1-4
Ž 23(22),1-3.4.5.6
Odp.: 1 (*Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.*)

Ev.: Mt 16,13-19

Slovo na den: *Mesiáš, Syn živého Boha.*

Čtvrtek 23. 2. – památka sv. Polykarpa

1. čt.: Jak 5,1-6
Ž 49(48),14-15ab.15cd-16.17-18.19-20
Odp.: Mt 5,3 (*Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.*)
Ev.: Mk 9,41-50
Slovo na den: *Mějte sál v sobě.*

Pátek 24. 2. – ferie

1. čt.: Jak 5,9-12
Ž 103(102),1-2.3-4.8-9.11-12
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
Ev.: Mk 10,1-12
Slovo na den: *Už nejsou dva, ale jeden.*

Sobota 25. 2. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Jak 5,13-20
Ž 141(140),1-2.3+8
Odp.: 2a (*Má modlitba, Pane, at je před tebou jako kadidlo.*)
Ev.: Mk 10,13-16
Slovo na den: *Nechte děti přicházet ke mně.*

Severočeský filharmonický sbor Česká Lípa – Liberec spolu s Katedrálním sborem Cantores Gradecenses Hradec Králové pořádají pod záštitou Mons. Vojtěcha Cikrleho, biskupa brněnského, Ing. Stanislava Juránka, hejtmána Jihomoravského kraje a PhDr. Richarda Svobody primátora Města Brna **SLAVNOSTNÍ KONCERT Z DÍLA ZDENKA POLOLÁNÍKA** při příležitosti 70. výročí narození hudebního skladatele.

Program: Slavnostní slovo: Mons. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský.
Hymnus k Ježíši Kristu Králi, Hymnus k sv. Petru a Pavlu pro sbor a varhany,
Concerto grosso – pro klarinet, fagot a smyčce,
Zpěv noci tajemné – pro bas a orchestr,
Hymny – cyklus hymnů ke svatým patronům na slova Mons. Josefa Hrdličky pro sbor a komorní orchestr – premiéra.
Účinkují: Richard Novák – bas, Emil Drápela – klarinet, Dušan Drápela – fagot, Jan Strakoš – varhany, Petr Kolář – varhany. Brněnský filharmonický sbor Beseda brněnská – Sbormistr: Petr Kolář. Český mariánský sbor Praha, Cantores Gradecenses Hradec Králové, Severočeský filharmonický sbor Česká Lípa – Liberec. Czech Virtuosi Brno – Umělecký vedoucí: Karel Procházka. Dirigent: Josef Zadina.

V sobotu 4. března 2006 v 18.00 hod. v Besedním domě na Komenského náměstí v Brně.

Liturgická čtení

Neděle 26. 2. – 8. neděle v mezidobí

1. čt.: Oz 2,16b.17b.21-22
 Ž 103(102),1-2.3-4.8+10.12-13
 Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý*).

2. čt.: 2 Kor 3,1b-6
 Ev.: Mk 2,18-22

Slovo na den: Mohou se postít hosté na svatbě, dokud je ženich s nimi?

Pondělí 27. 2. – ferie

1. čt.: 1 Petr 1,3-9
 Ž 111(110),1-2.5-6.9+10c
 Odp.: 5b (*Hospodin bude neustále pamatovat na svou smlouvu. Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mk 10,17-27

Slovo na den: Nikdo není dokonalý, jenom jeden: Bůh.

Úterý 28. 2. – ferie

1. čt.: 1 Petr 1,10-16
 Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4
 Odp.: 2a (*Hospodin uvedl ve známost svou spásu.*)
 Ev.: Mk 10,28-31

Slovo na den: Poslední prvními.

Středa 1. 3. – Popeleční středa

1. čt.: JI 2,12-18
 Ž 51(50),3-4.5-6a.12-13.14+17
 Odp.: srov. 3a (*Smluj se, Pane, neboť jsme zhrěšili.*)
 2. čt.: 2 Kor 5,20-6,2
 Ev.: Mt 6,1-6.16-18

Slovo na den: Netvářte se utrápeně.

Čtvrtek 2. 3. – ferie

1. čt.: Dt 30,15-20
 Ž 1,1-2.3.4+6
 Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
 Ev.: Lk 9,22-25
Slovo na den: Zapři sám sebe.

Pátek 3. 3. – ferie

1. čt.: Iz 58,1-9a
 Ž 51(50),3-4.5-6a.18-19
 Odp.: 19b (*Zkroušeným a pokorným srdcem, Bože, nepohrdneš.*)
 Ev.: Mt 9,14-15
Slovo na den: Dny, kdy jim bude ženich vzat.

Sobota 4. 3. – připomínka sv. Kazimíra

1. čt.: Iz 58,9b-14
 Ž 86(85),1-2.3-4.5-6
 Odp.: 11a (*Pouč mě o své cestě, Hospodine, abych krácel v tvé pravdě.*)
 Ev.: Lk 5,27-32
Slovo na den: Pozvat k pokání.

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	26. 2.	27. 2.	28. 2.	1. 3.	2. 3.	3. 3.	4. 3.
Antifona	1136	1150	1166	270	270	270	270
Žalm	784	783	783	783	783	783	783
Ranní chvaly:							
Hymnus	1136	1151	1166	271	272	271	272
Antifony	1137	1151	1167	1107	1198	1214	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1108	1199	1214	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	274	277	281	284
Antifona k Zach. kantiku	696	1155	1170	274	278	281	284
Prosby	1140	1155	1171	274	278	281	284
Záv. modlitba	696	1156	1171	275	278	282	285
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	273	273	273	273
Antifony	1142	1157	1172	273	273	273	273
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	275	279	282	285
Záv. modlitba	696	1159	1175	275	278	282	285
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1160	1176	268	269	268
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	1224
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	1224
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1180	276	280	286
Ant. ke kant. P. M.	695	696	1164	1180	276	280	287
Prosby	1135	1149	1165	1180	277	280	287
Záv. modlitba	696	696	1165	1181	275	278	289
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

Římskokatolická farnost ve Šternberku a pastorační rada farnosti pro vás připravili **postní DUCHOVNÍ OBNOVU v sobotu 4. března 2006** v jídelně lesnického učiliště na Opavské ulici ve Šternberku.

Přednášet bude P. Miroslav Hříb, farář v Nezamyslicích. **Téma: S Izraelem do zaslíbené země, stále si uvědomování, že jsme byli vysvobozeni z otroctví.**

Program: 8.30 – zahájení, ranní modlitba • 9.00 – I. přednáška – meditace • 10.30 – II. přednáška – meditace • 11.30 – modlitba bolestného růžence • 12.00 – oběd • 13.00 – konference, kněží odpovídají na vaše dotazy • 14.30 – III. přednáška – meditace • 15.30 – kající pobožnost a příležitost ke svátosti smíření • 16.15 – křížová cesta ve farním kostele • 17.00 – mše sv. ve farním kostele.

Zaříd'te si účast na obnově tak, abyste neodcházeli před mší sv. Duchovní obnova bez mše sv. není úplná a vytrácí se její pravý účel. Přihlášky získáte na faře ve Šternberku, Farní 3, tel.: 585 013 714, nebo po bohoslužbách v sakristii kostela. Režijní poplatek činí 150 Kč. Vyplněnou přihlášku s poplatkem odevzdejte v obálce na faře ve Šternberku. Závazně se přihlašujte do 27. února 2006!

Centrum pro rodinný život a farnost Šternberk vás zve již na **tradiční „POUČ MANŽELŮ“ ve Šternberku** s duchovní obnovou pro manželské páry **v sobotu 25. března 2006** v den Slavnosti Zvěstování Páně.

Program: 9.30 – modlitba radostného růžence • příležitost ke svátosti smíření • 10.00 – mše sv. s obnovou manželských slibů, celebruje P. Vojtěch Kodet, OCarm • 12.00 – společný oběd v jídelně lesnického učiliště • 13.00 – duchovní program, přednášky a beseda s P. Vojtěchem Kodetem • 15.30 – adorace a závěr pouti ve farním kostele.

Kdo se zúčastní celého programu i s obědem, přihlašujte se prosím nejpozději do 20. března 2006 na adresu: Římskokatolická farnost Šternberk, Farní 3, PSČ 785 01; tel: 585 013 714, email: farasternberk@seznam.cz.

MEDŽUGORJE – 4. 5. – 10. 5. a 31. 5. – 6. 6. – 1950 Kč • **LURDY – LA SALETTA** – Ženeva, Lyon, Ars – 13. 5. – 20. 5. – 6600 Kč • **VELKÝ MARIÁNSKÝ OKRUH** – Fatima, Lurdy, La Saletta, Garabandal, Montserrat, Santiago de C. – 15. 5. – 27. 5. – 10990 Kč • **IZRAEL – SINAJ** – odlet z Prahy, biblický okruh + Mrtvé moře s výstupem na Mojžíšovu horu v Egyptě, kvalitní hotel, polopenze, pojištění – 22. 5. – 1. 6. – 15 590 Kč!!!

• **ISLAND** – okruh celým ostrovem – gejzíry, sopky, ledovce aj. – 5. 6. – 13. 6. – 35990 Kč • **MEDŽUGORJE** – 4+0 – Klasik – 25. výročí 1. zjevení – 21. 6. – 27. 6. – 1950 Kč • **MEDŽUGORJE** – 4+4 – s pobytem u moře – 21. 6. – 1. 7. – 3890 Kč.

Informace a přihlášky: AVETOUR – Jiří Chválek, Novoměstská 205, 518 01 Dobruška, tel./fax: 494 623 929, 494 377 654, mobil: 602 441 670, internet: www.avetour.cz, e-mail: info@avetour.cz.

MATEŘSTVÍ A KARIÉRA V ČASOPISE RODINNÝ ŽIVOT

Jak zabránit na mateřské dovolené pocitům méněcennosti, profesní „nevyžitosti“, osamocení a nedocenění (od manžela, od sebe i od okolí)? Jak sladit roli matky a svou pracovní pozici? Aktuální číslo časopisu Rodinný život se zabývá problémy žen v domácnosti, nástupem do zaměstnání po dlouholeté „dovolené“ doma s dětmi nebo způsobem jednání se zaměstnavatelem v případě nemoci dítěte.

V dalších článcích odborníci poukazují na nutnost dotyků při výchově, a to zejména u malých dětí. Dále se dozvíte jak zabránit pocitu vyhoření nebo jak porozumět a lépe konverzovat se staršími lidmi. Pokračuje i cyklus, který zajímavým způsobem reflektuje setkání Ježíše s některou z žen v Novém zákoně. Najdete zde i nabídku rodinné katecheze a dopis rodičům poradí jak podporovat dítě, aby si hrálo a rozvíjelo fantazii, myšlení i schopnost řešit problémy. V časopise Rodinný život nechybějí ani soutěže pro děti i dospělé, křížovka, přehled zajímavých knih a informace o programech pro celou rodinu nebo úsměvné příběhy ze života čtenářů.

Časopis vychází 5x do roka a jeho roční předplatné stojí 180 Kč. Předplatné či ukázkové číslo si můžete objednat na adrese: Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc, tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

PŮST

Anselm Grün

Autor, benediktinský mnich, zde poukazuje na právoplatnost a nezbytnost postu pro zdravý a vyvážený duchovní růst z různých hledisek: biblického, lékařského, psychologického i z postní praxe prvotní církve – mj. doloženo mnoha citáty starých církevních otců a mistrů duchovního života. Kniha může být velkou pomocí k znovuoobjevení pokladu, který se v postu ukrývá. Třetí vydání.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., 180x115 mm, 80 stran, 79 Kč*

TAJEMSTVÍ VELIKONOČNÍ RADOSTI

Anselm Grün

Malý úvod do podstaty velikonočního tajemství Kristova vzkříšení. A. Grün naznačuje svět symbolů tohoto svátku i jeho fascinující postavy a mnoha impulsy a návrhy konkrétních cvičení chce pomoci každému, kdo touží utvářet svůj všední den ve světle Velikonoc.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., 180x115 mm, 136 stran, 129 Kč*

TAJEMSTVÍ POSLEDNÍHO VEČERA

Ivan Renč - Ilustrace Zdeňka Krejčová

Byly Velikonoce, a to se usadalo k slavnostní večeři. I Ježíš usedl se svými apoštolů k hostině. Po ní vyšli do zahrady. Byla krásná vlháká noc. Následujícího dne se mělo stát mnoho význačných událostí jak pro samotného Ježíše, tak pro apoštolů i pro ostatní lidi. V takových chvílích je nejlépe se pomodlit. Ježíš vzal s sebou tři z apoštolů, aby se modlili s ním. Petr, Jakub a Jan se posadili do trávy a z ticha noci se jim pod víčky zrodily sny ... Sny, které nás zavedou do doby dětství apoštolů, sny, v nichž se nám představí apoštolové jako zralí muži, sny, v nichž své životní příběhy prožívají malí jmenovci apoštolů. Čtení pro malé i odrostlejší čtenáře. Barevné ilustrace, vytištěno na křídovém papíře.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A5, 104 stran, 179 Kč

PASCHA - PUTOVÁNÍ ZA NEPOMÍJEJÍCÍM

Raniero Cantalamessa

Čtyři meditace papežského kazatele (od r. 1980) o velikonočním tajemství, které zazněly za přítomnosti papeže, kardinálů, biskupů a prelátů římské kurie v postní době a během velkopátečních obřadů ve Svatopetrské bazilice v roce 2004.

Paulínky, brož., 175x115 mm, 88 str., 110 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci. Číslo 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávkový týdeník a knih, inzercce: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinych zasielok povolené SF, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.